

Tarikat yurdunda yangın: 11 öğrenci yaşamını yitirdi

Adana'da bulunan Aladağ Tahsil Çağındaki Talebelere Yardım Derneği Ortaöğretim Kız Öğrenci Yurdu'nda 29 Kasım akşamı yangın çıktı. Aladağ İlçesi Sinanpaşa Mahallesi'nde bulunan ve çevre köylerde oturan ailelerin orta okul ve lisede öğrenim gören kız çocuklarının kal-

dığı yurttan yangın çıktı.

Binanın ikinci ve üçüncü katlarında alevlerin arasında kalan 11'i öğrenci 12 kişi yaşamını yitirdi. Dumanlardan zehirlenen ve pencerelerden atlamaları sonucu vücutlarında kırıklar olan 22 öğrenci de hastanelerde tedavi altına alındı.

s.7

Yurt yangınının arkasından yine devlet çıktı

Katliamın ardından ortaya çıkan bilgiler, sermaye devletinin yasal olmamasına rağmen öğrencileri tarikat yurtlarına mecbur bıraktığını ve denetim yapmadığını gösterdi.

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 45
2 Aralık 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Kurtuluş yok tek başına

ya hep beraber ya hiçbirimiz!

3

AB-Türkiye arasındaki empervyalist düğüm

İlişkileri emperyalist bağlarla örülmüştür. sermaye devletinin bağımsız bir dış politika izliyormuş görüntüsü verme çabalarının hiçbir karşılığı yoktur.

8

Şirvan madenci katliamı ve iş cinayetleri üzerine

Şirvan Madenköy'de bulunan bakır madeninde gerçekleşen katliam bir kez daha sermayenin işçi kanı ile beslenen yüzünü gözler önüne serdi.

14

Avrupa'da siyasal gericiilik dönemi ve faşizm tehlikesi

Gidişat önlenemezse eğer, Avrupa'nın işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri Hitler'e rahmet okutacak vahşetle karşı karşıya kalacaktır.

Devlet, işlevi ve akıbeti üzerine

s.12

Empervyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleye!

s.15

Kurtuluş yok tek başına

Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

Bu karanlığı, bu çürümüş atmosferi parçalamanın yolu işçi sınıfı ve emekçilerin ayağa kalkmasından, kendisine dayatılan köleliğe karşı isyanı kuşanmasından geçiyor. Başka yol yok! Bunu başarmak için işçi ve emekçiler “Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!” şiarı etrafında kenetlenmeli, mevcut örgütsüzlüğe ve dağınıklığa son vermeli, burjuvaziyle dışı dış bir mücadele içerisinde girmelidir. Aksi takdirde bu köhne düzen kendisiyle birlikte bütün bir toplumu uçurumun kenarına doğru sürüklemeye devam edecektir.

Sermaye düzeninin ekonomik, siyasal, sosyal vb. bir dizi alanda yaşadığı sıkışmışlık her geçen gün daha da derinleşiyor. Dış politikası tamamen iflas etmiş bulunan, ekonomisi ise her an çökme sinyalleri veren, toplumsal yaşamda birikmiş sosyal/kültürel sorunlara çözümler üretmek şöyle dursun; onları her geçen gün daha da derinleştiren, Kürt sorunu gibi temel siyasal sorunlar karşısında büyük oranda acze düşmüş bulunan bir düzen gerçeği ile karşı karşıyayız. Rejim krizi zemininde baş gösteren siyasal belirsizlikler ise tabloyu kendi cephesinden tamamlayan bir diğer olgu olarak öne çıkıyor.

ÇÖKÜŞ HIZLANDIKÇA ZORBALIK TIRMANIYOR

Tüm bu gelişmeler bir arada sermaye düzeninin hemen her alanda ciddi bir çürümeye ve çözülme süreci yaşadığını gözler önüne seriyor. Nesnel olarak bunun böyle olması, kurulu düzenin kendi kendine yıkılıp gideceği anlamına gelmiyor elbette. Fakat, sermaye düzeni bir devrimle aşılamazsa eğer; kendisiyle birlikte bütün bir toplumu ciddi yıkımlara uğratabacağı, yaşadığı krizlerin faturasını en ağır bir şekilde işçi sınıfı ve emekçilere fatura edeceği açıktır. Komünist Manifesto’nun “Bugüne kadarki tüm toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir” veciz sözleriyle başlayan bölümünde bu durum şu sözlerle özetlenir; “Özgür ile köle, patrisyen ile pleb, senyör ile serf, lonca ustası ile çirak, kısacası, ezen ile ezilen, birbiriyle sürekli bir karşıtlık içinde bulunmuş, birbirine karşı gizli ya da açık kesintisiz bir mücadele sürdürmüş, bu mücadele ya tüm toplum yapısının devrimci bir dönüşümüyle, ya da mücadele eden sınıfların hep birlikte çöküşüyle sonuçlanmıştır.”

Son dönemde yaşanan gelişmelerle bakmak dahi bu gerçeği görmek için

yetekli olacaktır. Arkası kesilmeyen sosyal-iktisadi yıkım saldırıları, toplumu nefessiz bırakan gerici kuşatma, toplumsal çürümeyi derinleştirecek yasal düzenlemeler, gün be gün içerisine sürüklenen savaş bataklığı... Tüm bunlar kapitalist krizin günümüz Türkiye’sine yansımaları olarak karşımıza çıkıyor. Ve elbette Türkiye toplumuna ödetilen ağır faturalar olarak.

Öte yandan, yukarıda en genel çerçevesi çizilen sorunlar karşısında bunalan sermaye iktidarı çareyi faşist baskı ve saldırganlığı tırmandırmakta arıyor. Bunun için her türlü şiddet aygıtını devreye sokuyor, her türlü gerici-faşist enstrümanı pervasızca kullanıyor. Çit sese kurşun sıkıyor, muhalif tüm kesimleri susturmak için kudurmuşçasına saldırıyor.

Bugün için AKP iktidarında cisimleşen bu saldırganlık, aslında bir gücün değil tam tersine sermaye düzeninde yaşanan çöküşün, çözülmenin ve aczin varlığı boyutları gözler önüne seriyor. AKP şefleri her fırsatta sağa sola efelense de, yandaş medya “büyük Türkiye” masalları ile gerçeklerin üzerine ince bir tül çekmeye çalışsa da, açık ki düzen cephesinde işler artık eskisi kadar rahat yürütülemiyor.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLER ÖRGÜTSÜZLÜĞÜN BEDELİNİ ÖDÜYOR

Evet, tüm bu açmazlara ve derinleşen bunalımlarına rağmen sermaye düzeni ayakta durabiliyorsa eğer, bunu en çok da karşısında onu zora sokacak ve alaşağı edecek devrimci bir sınıf hareketinin olmayışına borçludur. Zira, giderek derinleşen sorunlar karşısında sermaye düzeninin bugünkü en büyük avantajı Türkiye işçi sınıfının verili örgütsüz ve dağınık tablosudur.

Bunun bilincinde olan sermaye devleti işçi sınıfının üzerindeki kuşatmayı pekiştirmek, onu örgütsüz ve hareket-

siz bırakmak için elinden geleni yapıyor. Dinci-cinsiyetçi-faşist ideolojisini topluma enjekte etmek için her türlü aparatı yasal ya da keyfi olarak kullanıyor. İşte toplumsal yaşamın bir dizi alanında cirit atan cemaatler, tarikatlar bu olgunun en açık yüzüdür.

Öte yandan, OHAL silahına sıkı sıkı sarılmış olan AKP iktidarı, gündeme getirdiği gerici-cinsiyetçi düzenlemelerle işçi ve emekçileri çürütmek için hiçbir ölçü tanımıyor. Geçtiğimiz haftalarda gündeme getirilen ve oluşan toplumsal tepki nedeni ile geri çekilen çocuğa yönelik cinsel istismarı meşrulaştırmayı amaçlayan yasa tasarısı bunun en iğrenç örneği olmuştur.

AKP iktidarında cisimleşen bu çok yönlü saldırıların sosyal-kültürel yıkımını ise yine en başta emekçiler yaşıyor. Zira yaratılan karanlık atmosferde emekçi çocukları cemaat/tarikat yurtlarında cinsel saldırılara maruz kalıyor, son Adana örneğinde olduğu gibi diri diri yakılıyor, işçiler kitlesel biçimlerde katlediliyor, kadın cinayetleri rutin bir hal alıyor vb. Üstüne üstlük tüm bunlar AKP iktidarı tarafından pişkince savunulabiliyor.

YA HEP BERABER, YA HİÇBİRİMİZ!

Bu karanlığı, bu çürümüş atmosferi parçalamanın yolu işçi sınıfı ve emekçilerin ayağa kalkmasından, kendisine dayatılan köleliğe karşı isyanı kuşanmasından geçiyor. Başka yol yok!

Bunu başarmak için işçi ve emekçiler “Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!” şiarı etrafında kenetlenmeli, mevcut örgütsüzlüğe ve dağınıklığa son vermeli, burjuvaziyle dışı dış bir mücadele içerisinde girmelidir. Aksi takdirde bu köhne düzen kendisiyle birlikte bütün bir toplumu uçurumun kenarına doğru sürüklemeye devam edecektir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/45 * 2 Aralık 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

AB-Türkiye arasındaki emperyalist düğüm

Geçtiğimiz günlerde Avrupa Parlamentosu (AP), Avrupa Birliği (AB) ile Türkiye arasında 3 Ekim 2005'te başlatılan üyelik müzakerelerinin geçici olarak dondurulması yönünde tavsiye kararı aldı. Nihai kararı 15-16 Aralık'ta Brüksel'de bir araya gelecek Avrupa Birliği (AB) liderleri verecek. AP, Müzakere Çerçeve Belgesi'nin 5. Maddesine göre hareket ederek, Türkiye'de özgürlükler, demokrasi, insan hakları ve hukuk kurallarının ihlalleri gerekçesiyle müzakerelerin askıya alınması gerektiğini düşünüyor.

Tayyip Erdoğan AP'nin bu kararının ardından, mülteciler kozunu kullanarak Avrupa Birliği'ni (AB) tehdit etti. Devamında AKP'lilerce AB karşıtı açıklamalar gündeme geldi. Malum medya ise hep bir ağızdan AB'ye verdi veritirdi. Oysa aynı cenah Avrupa Birliği'nin 17 Aralık 2004 tarihli Brüksel zirvesinde müzakerelerin başlatılması kararını büyük bir sevinçle karşılamıştı.

Erdoğan ve şürekasının bir de Şanghay İşbirliği Örgütü'nü adres göstererek yaptığı tehditler var. Erdoğan ile yandaş ordusu hep birlikte "Avrupa yerine Avrasya var" diyerek Şanghay İşbirliği Örgütü'ne yüzlerini dönmekten bahsediyorlar.

Kuşkusuz bunun bir blöf olduğu, iç kamuoyuna yönelik bir hamle olduğu ortadadır. Siyasal ve ekonomik kriz dinamiklerinin giderek güçlendiği bir süreçte, Erdoğan ve AKP'sinin toplumsal dayanaklarını korumak için sergilediği nafil çabanın bir parçasıdır. Çünkü ortada, doların yükselişiyle kendini iyice belli eden ciddi ekonomik kriz emareleri, Suriye ve Irak üzerinden yürütülen yayılmacı kirli politikaların iflası, Kürt sorunu karşısında içine düşülen açmazlar vb. gelişmeler karşısında artık OHAL'siz varlık gösteremeyeceklerinin idraki ile daha bir saldırganlaşan AKP ve Erdoğan gerçeği bulunmaktadır.

Böylesi bir Türkiye tablosu içerisinde-

de "Avrupa yoksa Avrasya var" söyleminin toplumu manipüle etmek ve sözde AKP'nin "gücünü" göstermek için ortaya atıldığı aşikar. Türk sermaye devleti, AB emperyalizmiyle aralarına mesafe koyma gibi bir durumun gerçek hayatta bir karşılığının olmadığını gayet iyi bilmektedir. Türkiye'nin, toplam ihracatının yüzde 48,5'inin AB ile yapıyor olması gerçeği bile var olan ekonomik bağımlılık ilişkisini göstermeye yetmektedir. Şanghay Beşlisi'yle ihracat oranı sadece yüzde 3'tür. Bu gerçeği en iyi bilenler olarak Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği'nin Uluslararası Koordinatörü ve Avrupa Birliği Temsilcisi Bahadır Kaleağası, Avrupa Parlamentosu'nun Türkiye ile müzakereleri dondurma kararı sonrasında, "Türkiye acilen olağanlaşmalı" uyarısında bulundu. Öte yandan Şanghay İşbirliği Örgütü'nün "Rusya ve Çin'in kendi aralarında ve etraflarındaki ülkelerle geliştirdikleri güvenlik konularını konuşma platformu" olduğunu belirterek zaten AB'nin bir alternatifi olamayacağını belirtti. Türkiye ve Avrupa sermayesinin ajandasında "müzakerelerin devamı ve Gümrük

Birliği'nin güncellenmesi" olduğunu, ancak yatırımcıların temkinli yaklaşıtlarını, olağanlaşma beklentisinde olduklarını da hatırlattı.

Aynı şekilde AB ülkelerinin emperyalist çıkarları Türkiye ile kopmayı gerektirecek bir düzeyde değildir. AB'nin önde gelenleri Almanya ve Fransa tarafından yapılan açıklamalarda tartışmaların bütümemesi gerektiği, polemiklerin gereksiz olduğu ifade ediliyor. Esasta her iki taraf da "reel" işlerine devam ediyorlar. Almanya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Saw-san Chebli, "Gerçeklere bakıldığında her iki taraf da anlaşmaya sadık kalıyor ve bu her iki tarafın da çıkarına olduğu için devam edeceğini umuyoruz" diyerek tehditlerin ve ahkam kesmelerin kofluğunu ifade etmiş oluyor.

Bu tartışmaların akabinde Avrupa Birliği Bakanı Ömer Çelik, AB Komisyonu ile temaslarda bulunmak ve AB Bakanlığı tarafından düzenlenen "Türkiye-AB Sivil Toplum Buluşmaları" başlıklı toplantılara katılmak üzere 29-30 Kasım'da Brüksel'e gitti.

Türkiye, bir yandan Erdoğan ağzıyla iç

kamuoyuna "Ey Avrupa!" diye seslenirken, diğer yandan da hükümet sözcüsü AB emperyalistlerine mesajlar vermeye devam ediyor. Numan Kurtulmuş hükümet sözcüsü sıfatıyla; AB'ye, "Geri Kabul Anlaşması ile Vize Serbestisi anlaşması konusunda kararlı olduğumuz ayan beyan ortaya çıkmış oldu" diyerek bir anlamda "ne istediniz de vermedik" hatırlatmasında bulunuyor.

AB-Türkiye ilişkileri emperyalist bağlarla örülmüştür. Türk sermaye devletinin bağımsız bir dış politika izliyormuş görüntüsü verme çabalarının hiçbir karşılığı yoktur. Türkiye gibi başta ABD emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalistlerle girdiği bu bağımlılık ilişkileri ancak toplumsal bir devrimle kopabilir. Emperyalistlerle kölece ilişkilere son verilmesi, onlara tanınmış her türlü ayrıcalığın ortadan kaldırılması, açık-gizli tüm kölelik anlaşmalarının iptali, emperyalist askeri üslerin kapatılması, AB, NATO gibi emperyalist kurumlardan çıkılması ancak işçi sınıfının devrimci iktidarında mümkündür.

Ekonomik bunalım dış ticaret rakamlarına yansdı

Türkiye kapitalizminin kriz göstergeleri arasında yer alan dış ticarete Ekim ayı rakamları açıklandı. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ile Gümrük ve Ticaret Bakanlığı'nın birlikte oluşturduğu geçici rakamlara göre dış ticaret açığı geçtiğimiz yılın Ekim ayına göre yüzde 13,2 artış gösterdi. İhracatta yüzde 3 düşüş olurken ithalat yüzde 0,5 arttı.

Geçtiğimiz yılın Ekim ayına göre ihracat 12 milyar 841 milyon dolara düşerken, ithalat 17 milyar 4 milyon dolar oldu. İhracatın ithalatı karşılama oranı ise yüzde 78,3'ten yüzde 75,5'e düştü.

Mevsim ve takvim etkilerinden arındırılmış seride, bir önceki aya göre ihracat yüzde 2,5 artarken, ithalat ise yüzde 1,7 azaldı. 2015 Ekim'ine göre ise ihra-

cat yüzde 0,3 düşerken, ithalat yüzde 1,1 arttı.

AB'NİN İHRACATTAKİ YERİ KORUNUYOR

Geçtiğimiz yıla kıyasla Avrupa Birliği'ne (AB) yapılan ihracat yüzde 0,8 düşerken, toplam ihracat içerisinde AB'nin

payı ise yüzde 47,3'ten yüzde 48,4'e çıktı. En fazla ihracat yapılan ülkelerin başında ise sırasıyla Almanya (1 milyar 308 milyon dolar), İngiltere (1 milyar 49 milyon dolar), Irak (774 milyon dolar) ve İtalya (739 milyon dolar) yer aldı.

İthalat yapılan ülkeler sıralamasında ise Çin (2 milyar 214 milyon dolar) başı çekerken, ardından sırasıyla Almanya (1 milyar 757 milyon dolar), Rusya (1 milyar 204 milyon dolar) ve İtalya (850 milyon dolar) geldi.

Ekonomik kriz, riskler ve görevler

2008'de ABD'de baş gösteren ve tüm dünyaya yayılarak sarsıcı etkiler yaratan ekonomik kriz, 1929'daki büyük buhrandan bu yana yaşanan en ciddi kriz olarak nitelenmişti. Bu büyük krizin yükü, bir yandan neo-liberal saldırı politikaları ile sömürüyü yoğunlaştırarak ve sosyal hakları gasp ederek işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sırtına yıkıldı. Öte yandan sermaye için yeni karlı sömürü alanları açılarak kriz yönetilmeye çalışıldı. Fakat ağır neo-liberal saldırılara, alınan tüm önlemlere ve gösterilen tüm çabalara rağmen kriz aşılmış değil. Dolayısıyla kapitalizmin küresel çaptaki ekonomik krizi tüm dünyanın ana gündemi olmaya devam ediyor.

Türkiye kapitalizmi, kapitalist dünya ekonomisine hem genişlemesine hem derinlemesine bin bir bağla bağlıdır. Bu nedenle dünya ekonomisindeki herhangi bir gelişmenin Türkiye'de belli biçimlerde yankı ve etki yaratmaması mümkün değildir. 2008 krizini "Kriz, bizim krizimiz değil" ve "Kriz Türkiye'yi teğet geç" böbürlenmeleriyle karşılayanlar, şimdi büyük bir krizin kapıya dayanmış olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelmiş bulunuyorlar. İktisatçılar, Türkiye ekonomisinin 2008'den bu yana krizin en derin etkilerini yaşadığını, kredi değerlendirme kuruluşu Moody's'in Türkiye'nin notunu yatırım yapılamaz seviyeye düşürmesinden sonra Türkiye'ye eskisi gibi bir sermaye akışının olamayacağını, tersine bazı fonların Türkiye'den zorunlu olarak çıkacağını ileri sürüyor.

Bir süredir durgunluk içinde olan Türkiye ekonomisinin, özellikle ABD'deki seçim sonuçlarından ve FED'in Aralık ayında faiz arttırma ihtimalinden etkilenecek önemli bir sarsıntı geçirdiği genel kabul görmüş bulunuyor. En önemli

gösterge ise TL'nin dolar karşısında hızlı değer kaybetmesi. 1994, 1998, 2001, 2008'de yaşanan krizlerde ilk olarak döviz fiyatlarının tırmadığına dikkat çeken iktisatçılar, bugün de bezer bir süreç yaşandığına ve Türkiye ekonomisinin küçülmekte olduğuna işaret ediyorlar.

IMF vb. emperyalist kuruluşlar Türkiye ekonomisinin küçüleceğini belirtirken, kredi derecelendirme kurumları da (Fitch ve Moody's) Türkiye ekonomisini

"çöp" notuna dönüştürdü ve dünyadaki risk sıralamasında ikinci sıraya koydu.

Ekonomideki kırılganlık ve durağanlık, aşılamayan rejim-devlet krizi, Kürt sorununda yaşanan açmazlar, AB ile tırmanan gerginlikler, ABD ile yaşanan kimi sorunlar, Suriye savaşı vb. gelişmeler Türkiye'yi riskli ülkeler kategorisinde ikinci sıraya yerleştirmiş ve sermaye açısından "güvensiz bir liman" haline getirmiş bulunuyor. Tüm bu faktörlerin yabancı sermayenin çıkışına neden olduğu ve bunun da krizi ayrıca tetiklediği ileri sürülüyor.

Tayyip Erdoğan ve Binali Yıldırım "telaş edilecek bir durum yok", "Doların yükselişi küresel dalgalanmaların yanı sıra ABD'de Trump'ın seçimine bağlı geçici bir durum" diye iyimser hava pompalasa-lar da Ekonomi Koordinasyon Kurulu'nun art arda toplanması yaşananlar karşısındaki telaşı ve paniği anlatıyor. İç ve dış politikada sarsılan AKP iktidarı, şimdi de ekonomideki kriz tehlikesiyle sarsılacak gibi görünüyor.

Ekonomik göstergelerdeki kötüleşme ve büyüyen jeopolitik riskler, krizin bu kez Türkiye'yi "teğet geçmeyeceğini" gösteriyor. Bu durumun önümüzdeki yıllara yansıyacak olan etki ve sonuçları ise

büyük bir sosyal ve toplumsal yıkım olacaktır. Daha şimdiden işsizlik 11.3'ü bulmuş durumda. Gerçekte ise işsizlik oranı faal nüfusun yüzde 20'sinin üzerinde bulunuyor. Gelir dağılımındaki uçurum giderek büyüyor. Nüfusun yüzde 68'i banka ve kredi sistemine borçlu. Dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 1.405, yoksulluk sınırı ise 4 bin 577 TL'ye dayanmış durumda.

KRİZDEN ÇIKIŞ YOLLARI VE YARATACAĞI SONUÇLAR

Kriz dönemlerinin gerek burjuvazi gerekse de proletarya açısından riskler ve fırsatları bir arada içerdiği biliniyor.

Sermaye sınıfının krizden çıkmak için başvurduğu önlemlerin başında ise her zaman krizi işçi sınıfına ve emekçilere fatura etmek yer almıştır. Kriz koşulları bu bakımdan burjuvazi için bir fırsattır. Zaten on yıllardan beri emekçileri hedef alan neo-liberal saldırılar da krizi yönetmeye dönük uygulanan politikaları. Ama buna rağmen kriz kapıya dayanmış bulunuyor. Şimdi neo-liberal saldırıların tümü krizden çıkmak hedefiyle daha da şiddetlenerek devam edecektir.

Ücretlerin düşürülmesi, geniş çaplı sosyal saldırılarla kazanılmış hakların sistemli bir şekilde geri alınması, gelişebilecek sosyal mücadelelere karşı her türden gericiliğin, giderek faşizmin kurumsallaşması, bu yolla toplumun faşist terörle sindirilmesi vb. yöntemler, burjuvazi açısından krizden çıkış adına gündeme getirilecektir. Bütün bu uygulamalar, aynı zamanda sosyal dengeleri sarsacağı,

toplumsal, sosyal ve kültürel sorunları ağırlaştıracağı, sınıf çelişkilerini keskinleştireceği için burjuvazi açısından ciddi riskler taşımaktadır.

KRİZ, OLANAKLAR VE DEVRİMCİ PARTİ

Kriz koşulları sınıf çelişkilerini önemli ölçüde keskinleştirir ve sınıf mücadelesini ivmelenendirir. Nesnel olarak sınıf ve kitle hareketinin serpilip gelişmesi için daha elverişli ortamlar yaratır. Daha büyük sosyal mücadelelerin gelmekte olduğunu haber verir, bu anlamda devrimin ihtiyacına ve güncelliğine işaret eder. Dolayısıyla devrimci bir parti için büyük olanaklar yaratır.

Ekonomik krizin devrimci sınıf mücadelesinin gelişmesine sunduğu, sunacağı olanaklardan birisi de kapitalist düzenin pisliğinin, çürümüşlüğüne ve onulmaz çelişkilerinin sınıf ve kitleler nezdinde daha açık bir şekilde görünür hale gelmesidir. Bu nedenle, özellikle kriz dönemlerinde emekçi kitlelere kapitalist düzenin gerçekliğini anlatabilmek ve devrimci alternatifi öne çıkarmak özel önem taşıyor.

Koşulların, devrimci bir sınıf hareketini geliştirme hedefi doğrultusunda ne oranda değerlendirilebileceği sorunu sınıfın ileri unsurlarının ve devrimci sınıf partisinin ortaya koyacağı inisiyatifte bağlı olacaktır. Bu inisiyatifi her biçim ve düzeyde ortaya koymayı başarabilmek, sınıf devrimcileri açısından güncel ve yatkı bir sorumluluktur.

Kral çıplak!

Avrupa Parlamentosu’nun (AP) aldığı karara karşı Erdoğan’ın başlattığı salvo atışlarının hiçbir anlam ve ağırlığı yoktur. Erdoğan klığının elinde “kapıları açarım ha” tehdit ve şantajından başka bir silah bulunmuyor. Ekonomik olarak bağlı olduğu, ticaretinin yüzde ellisini yaptığı bir birliğe karşı Türk sermaye devletinin çok daha ileri gidebilme şansı da yok. Erdoğan, iktidarını kurtarmak için yanıp tutuşsa da gerçek budur.

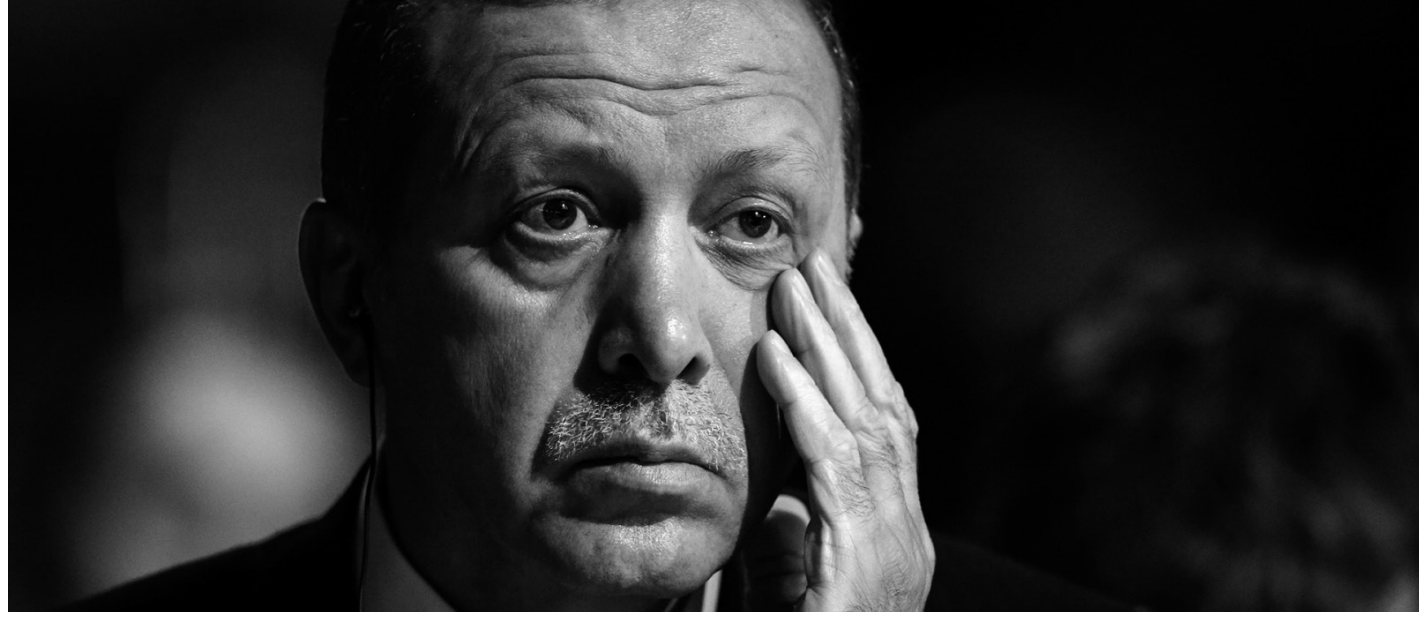
Türkiye kapitalizminin baronları da Erdoğan’ın içerisine girdiği kurt kapanının farkındalar. Şimdiye kadar kendilerine kazandıran bir iktidar olması ve sağladığı avantajları kasalarına indirme döneminin bittiğini görecektir kadar gerçekçi oldukları için, alttan alma yaklaşımını bırakıp Erdoğan’a karşı seslerini daha “cesur” bir şekilde yükseltmeye başladılar. Türkiye’nin çok ciddi yol ayrımında olduğunu belirten TÜSİAD Başkan Yardımcısı Sedat Şükrü Ünlütürk’ün, sorunu “Türkiye için yeni normal, kavga ve kaos mu, yoksa hukukun üstünlüğü ve demokratik değerler mi olacak” diye ortaya koyması, ekonominin baronlarının açıktan bir arayışa girdiklerinin ilanıdır.

Bu durumun farkında olan Erdoğan ise aleyhine işleyen süreci tersine çevirmek için canhıraş bir savaş başlattı. “Tanrının lütfu” darbe girişiminin sağladığı olanaklar da artık baş aşağı gidişi durdurmaya yetmeyecektir. Ve elbette bu durum ülke halkları için çok daha büyük tehlikelerle dolu bir döneme kapı açmaktadır. Öte yandan bu gerçeğin yanı sıra dönemin özelliklerini anlayan, kavrayan ve buna uygun olarak mevzilenmesini bilen devrimci hareket için de sınırsız olanaklar ortaya çıkacaktır.

YALANLA PEYNİR GEMİSİ YÜRÜMÜYOR

Tayyip Erdoğan sokağa ve yandaşlarına seslenerek durumunu stabilize etmeye çalışıyor. Elinden kayan iktidar olanaklarına yeniden hakim olabilmek için bütün güçlerini savaşa sürüyor. Tek yanlı, yalan ve çarpıtmaya; kısacası, dezenformasyona dayalı propaganda savaşını sahip olduğu medya tekeline dayanarak son kertesine kadar kullanıyor. Ancak bütün bunlar, hükümet içerisinde çatlakların oluşmasını engellemeye, ebedi şefe karşı çıkan çatlak sesleri bastırmaya yetmiyor.

Ekonominin içerisinde bulunduğu durumun hamaset nutuklarıyla aşılamayacak kadar ciddi olduğunu gören,

özellikle ekonomiden sorumlu bakanlar ebedi şefi ve onun baş memurunu tekzip ediyorlar. Sokaktaki vatandaş bile ikna etmekten uzak “Dolardan bize ne?”, hele yandaş çanak yalayıcısı gazeteci müsveddelerinin “Bunu Amerika düşünsün” zıvalarının ömrü gün batımına kadar sürmüyor. Baş memurun “Dolar kurunun dalgalanması daha bir-iki ay sürecek” diyerek, devlet adamlığı “ciddiyetine” soyunmasının da, çamlar devrildikten sonra bir ağırlığı olmuyor. Kurun dalgalanmasına karşı ileri sürebilecekleri hiçbir enstrümanlarının olmadığını gizleyemiyorlar. Daha da beteri bu gerçeği vatandaş da görüyor.

Baş reisin “Faizleri yükseltmek ihanettir” buyruğunun üzerinden yirmi dört saat geçmeden, Merkez Bankası faizleri yükseltmek gibi bahtsız bir karar almak zorunda kalıyor. Faizlerin yükseltilmesi kararı, AP’nin hiçbir bağlayıcılığı olmayan kararıyla tepetaklak oluyor. MB’nin “doların ateşini düşürmek” için piyasaya sürdüğü dolarları da yutacak şekilde, dolar bir anda 3,50 TL’ye dayanıyor. Ortamı teskin etmek için, bakanlardan “Ben aslında OHAL istemiyorum”, “AB bizim için çok önemli” minvalinde açıklamalar sökün ediyor. Ekonominin kuralları işlemeye devam ediyor. Bu bayların Londra borsasına ve AB üzerinden de uluslararası finanskapitale uzattıkları el havada kalıyor. Hık diyenin kellesini uçurmayı ilke edinen, tayfasından mutlak bir biat isteyen baş reis “Sen de mi Brütüs” diyerek iç geçiriyor. Kirli çamaşırların ortaya dökülmesini çok beklemeyeceğiz gibi gözüküyor.

İktidarı yitirmenin kendisi için ölüm demek olduğu gerçeğini bilecek kadar suçla bulanmış olan baş reisin, Şanghay

Beşlisi çıkışları, Putin görüşmeleri vb. üzerinden manevra alanı yaratma çabaları da boşa çıkıyor. Öyle ki El Bab’da havadan vurulan askeri birliklerinin kimler tarafından vurulduğunu dahi “bilmeyecek!” kadar can ve iktidarlarını kurtarma telaşına düşmüşlerdir.

ŞECAAT ARZ EDERKEN SİRKATİNİ SÖYLEYEN MERDİ KIPTI

Devlet terörü zoruyla zar zor iktidarını ayakta tutmaya çalışan ebedi şef, AB’ye karşı hamaset nutuklarına Kürt ve kadın düşmanlığını ekleyerek milliyetçi-muhafazakar kesimlerden destek yaratmaya yöneliyor. AB’ye aday üyeliklerinin kabul edilmesini havai fişek gösterileriyle kutladıklarının unutulduğunu sanarak “AB’ye muhtaç değiliz” türünden kaba yalanlarla içerisine girdikleri ruhsal çöküntüyü bastırıp gizleyerek, yandaşlarının direncini arttırmaya çalışıyor. “Kapıları açarız ha” derken, kendisine ve iktidarına biçilen rolün birkaç kurşun karşılığında kapıcılık ve bodyguardlık olduğunu da ele veriyor. Milli gurur, hayşiyet ve onur bunun neresinde? Şecaat arz eden merdi kıpti sirkatini söylemiş.

Baş reis, “Aldıkları kararlar siyasaldir” diyerek zirvalamanın perişan bir tablosunu sunuyor. Siyasal bir yapı olan devletlerin birbirleriyle olan ilişkilerinin ve aldıkları kararların da politik olmasından daha doğal ne olabilir ki? Sanki kendilerinin aldığı kararlar politik değilmiş de “şey”miş. Kişi bir kez perişan hallere düşmesin, sonunda zirvalamanın sınırlarını da zorlayarak, patlatır. Devlet erkine dayanarak korumasız emekçi halklara karşı cellat kesilenlerin nasıl da birer zavallılar güruhu olduklarını içerisine

girdikleri bu son durum olanca çıplaklığıyla ifşa etmiştir. Artık “Kral çıplaktır” ve bunu herkes görüyor! Onların her kıpırdanışları, akrep misali kendi kendilerini zehirlemekten başka bir işe yaramıyor, yaramayacaktır.

SU ALAN GEMİ KARAYA TOSLUYOR

Gemi artık delinmiştir. Kentsel dönüşümler, neo-liberal ekonomi politikalarının gereği olarak metaların daha hızlı dolaşımı için yapılan şehirlerarası duble yollar, kapitalist-empyralist metropolle re yoğun bir emek sömürüsüne dayanan ihracat ve daha ucuz turizm hizmetlerinin sunulmasının sağladığı vurgunlardan daha çok pay alabilmek için Türkiye gibi ülkelere akan likidite bolluğuna dayanan, borca dayalı “refah toplumu” döneminin sonuna gelinmiştir.

Büyük empyralist devletlerin, küçük ekonomileri yolmasının adı olan AB’nin, birlik içerisinde olmalarının sağladığı imkanlarla Yunanistan, İspanya, Portekiz, İzlanda, İrlanda vb. ülke ekonomilerinin başına getirdiklerini biliyoruz. Sıra G20 diye onore edilenlere geldi. Brezilya, Arjantin, Meksika, Endonezya, Filipinler, Güney Kore, Güney Afrika, Türkiye vb. gibi ekonomik ve mali bağımlılığı olan ülkelerin “yükselen yıldızı” düşüşe geçmiş, parlaklığı çoktandır solmaya başlamıştır. Brezilya’daki parlamento baskınının, Arjantin, Güney Afrika ve Güney Kore gibi ülkelerde rüşvet, dolandırıcılık, işsizlik ve yoksulluk karşıtı süren eylemlerin baskısı altında hiçbir iktidar yarınından emin değildir. Bu durumdan, her türlü suça ve yolsuzluğa bulaşmış olan Erdoğan ve şürekasının azade olması için hiçbir neden yoktur ve kalmamıştır.

OHAL'de direniş!

15 Temmuz darbe girişiminin bir başka darbeye dönüştüğünü sadece Türkiye'de yaşayanlar değil, neredeyse tüm dünya nüfusu bizzat gördü. Bu coğrafyada yaşayanlar ise bu sürece en ağır biçimde tanık oldu.

Baskı rejimi OHAL ile daha da ağırlaştırarak devam ettirilirken, iç ve dış siyasal gelişmelerin etkisiyle devlet erkani OHAL'i savunmak zorunda kalıyor. Zira hem kendi saltanatlarını korumak hem de sermayenin talanı için OHAL koşullarını fırsat olarak değerlendiriyorlar. Hatırlanacağı üzere bizzat Erdoğan OHAL için "Başka dönemlerde yapma imkanı bulamadığımız şeyleri yapabiliyoruz" diyerek, bu gerçeği itiraf etmekte bir sakınca görmemişti. Yine Erdoğan AB'ye yönelik beylik sözler sarf ettiği konuşmalarından birinde OHAL'in uzatılacağını söyledi. AB'ye "Size ne?" diye seslenen Erdoğan "Belki de OHAL 3 ay daha uzatılacak" dedi.

Yani Tayyip Erdoğan, "reisleri" olarak emir erlerine, mevcut hükümet yetkililerine, düşük profilli Binali Yıldırım'a altına imza atacakları metni deklare etti. OHAL

ile yola devam edilecek ve referandum öncesi son engeller de ortadan kaldırılacak. AKP'ye kalırsa referanduma OHAL'in gölgesi altında girilmeyecek. Adı değiştirilse de Erdoğan'ın başkanlık sistemi için yapılacak anayasa değişikliği böylece pek "demokratik bir ortamda" gerçekleşmiş olacak.

12 Eylül Anayasası'nın nasıl onaylandığı, nasıl zorla kabul ettirildiği biliniyor. AKP'nin bu kurnazlığı gözlerden kaçmıyor. Faşist darbenin kanlı postallarının altında onaylanan, hayır deme hakkının yasak olduğu 12 Eylül karanlığına nazaran AKP böylece, "hayır" diyecek, karşı çıkacak olanları daha öncesinde susturmuş olacak.

Ancak OHAL karanlığı ile boğulmak istenen ses sadece AKP'nin siyasal emellerine muhalif olanları değil. 2017 işçi sınıfı için de büyük önem taşıyor. On binlerce metal işçisi MESS ile bir kez daha hesaplaşacak. Sosyal yıkım yasalarının artacağı, içine girilen kriz ortamının en derinden hissedileceği, ücretlerin düşeceği, işsizliğin artacağı bir yıl olacak 2017. Tam da bu nedenle OHAL sayesinde

de grevlere yeni yasaklar getirildi.

İçinden geçtiğimiz dönem tarihe baskı politikalarının arttığı bir evre olarak kaydedilecek. Bu günler yad edilirken, mutlaka 12 Eylül günleri, '90'lı yıllarla aynı kapsamda değerlendirilecek. Fakat içinden geçtiğimiz şu günler yığınlar mal olmuş meşru taleplerin sokağa yansıdığını da AKP'nin nasıl geri adım attığını da göstermiştir. Tecavüzcülere af getiren cinsel istismar düzenlemesini AKP'ye geri çektiren güç tam da budur.

Bu yüzden AKP'nin ve sermayenin saldırılarına karşı "OHAL'de direniş" tek çıkış yoludur. Baskı yasalarını işlemez hale getirecek olan, sermaye devletine geri adım attırarak olan fiili-meşru mücadele yoludur. Kürt halkına büyük acılar yaşatan imha ve inkar politikaları da, kadınları hedef alan gerici saldırılar da işçi sınıfına dayatılan kölelik koşulları da gençliği hedef alan geleceksizlik de aynı merkezden çıkmaktadır. Dolayısıyla bu saldırıların kaynağına, yani sermaye düzenine karşı işçi sınıfının önderliğinde birleşik devrimci bir direniş örmek günün en acil görevidir.

ÖYP'lilere yönelik KHK'da düzenleme

OHAL kapsamında çıkarılan 674 sayılı KHK ile ÖYP araştırma görevlisi kapsamındaki binlerce eğitim emekçisinin iş güvenceleri gasp edilmişti. Görece daha güvenceli olan 33/a kapsamında ataması yapılan araştırma görevlilerinin 50/d'ye geçirilmesi kararı alınmıştı. Bu düzenlemenin ardından pek çok üniversitede araştırma görevlilerinin işine son

verilmiş, bazı üniversitelerde ise ÖYP'li araştırma görevlileri 33/a kapsamına alınmıştı.

Son olarak YÖK, KHK ile önünü açtığı güvencesizleştirme saldırısında düzenlemeye gitti. Buna göre KHK'nın, 1 Eylül 2016 tarihi öncesinde doktora eğitimlerini başarıyla tamamlamış ve öğrenci statüsünden çıkmış ÖYP'li araştırma görev-

lileri için geçerli olmadığı belirtildi.

Böylece işine son verilen pek çok araştırma görevlisi için görevine geri dönme imkanı doğdu. Öte yandan 1 Eylül 2016 tarihi itibarıyla öğrenci statüsünde olan ÖYP'li araştırma görevlileri için güvencesizleştirme saldırısı hâlâ geçerliliğini koruyor.

Direnisteki kamu emekçilerine gözaltı terörü

Kanun hükmünde kararname (KHK) ile açığa alınan kamu emekçileri Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve Veli Saçılık'ın Ankara'daki İnsan Hakları Anıtı önündeki direnişi devam ederken, polis de eğitim emekçilerine dönük gözaltı terörünü hayata geçiriyor. 25 Kasım günü Gülmen ve Özakça ile birlikte iki kişi daha gözaltına alındı. Gözaltılar öğleden sonra serbest bıraktıldı. 27 Kasım günü de direniş sürerken Gülmen ve Özakça desteğe gelen bir kişi ile birlikte gözaltına alındılar. 28 Kasım günü kararlılık sonucunda polis saldırısı yaşanmazken Nuriye Gülmen sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımda "Yaklaşık iki saattir oturuyoruz. Israrımız sonuç verdi. Çok mutluyuz. Zaferi kazanacağız. Teslim olmadık, olmayacağız" dedi. Ertesi gün de direniş alanında imza toplayan Gülmen, Saçılık ve Özakça'yı, 30 Kasım günü ise açtıkları imza masasını bahane eden polis bir kez daha saldırarak gözaltına aldı. Gülmen sosyal medya hesabından yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Gözaltındayız. İmza toplamak için açtığımız masayı bahane ederek saldırdılar bu kez. Onu da kazanacağız. Kimsenin şüphesi olmasın!"

"Alevilerin sesi TV 10 susturamaz!"

Aleviler, KHK ile kapatılan TV 10 için 26 Kasım günü Galatasaray Meydanı'nda eylem düzenledi. Eylemde 6 yıldır Kürtçe, Zazaca, Arapça ve Türkçe yayın yapan TV 10'un KHK ile kapatılmasına tepki gösterildi.

Eylemde basın açıklaması Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) eski Genel Başkanı Kemal Bülbül tarafından okundu. Basın açıklamasını okumadan önce Küba Devrimi'nin önderlerinden Fidel Castro'yu anan Bülbül "Dünya halkları için çok büyük bir kayıp" dedi. Basın açıklamasında ise cemaat ve AKP'nin yıllar süren işbirliğine dikkat çekilerek darbe girişiminden sonra hak ve özgürlüklere dönük saldırılara vurgu yapıldı. Alevilerin kendilerini TV 10 aracılığıyla ifade ettikleri hatırlatılarak kapatma saldırısının Alevilere dönük olduğuna dikkat çekildi.

Tarikat yurdunda yangın: 11 öğrenci yaşamını yitirdi

Adana'da bulunan Aladağ Tahsil Çağındaki Talebelere Yardım Derneği Ortaöğretim Kız Öğrenci Yurdu'nda 29 Kasım akşam saatlerinde yangın çıktı. Aladağ İlçesi Sinanpaşa Mahallesi'nde bulunan ve çevre köylerde oturan ailelerin orta okul ve lise dengi okullarda öğrenim gören kız çocuklarının kaldığı yurttan yangın çıktı.

Binanın ikinci ve üçüncü katlarında alevlerin arasında kalan 11'i öğrenci 12 kişi yaşamını yitirdi. Dumandan zehirlenen ve pencerelerden atlamaları sonucu vücutlarında kırıklar olan 22 öğrenci de hastanelerde tedavi altına alındı.

TARİKAT YURDU

Aladağ Tahsil Çağındaki Talebelere

Yardım Derneği Ortaöğretim Kız Öğrenci Yurdu'nun, Süleymancılar olarak bilinen tarikatla bağlantılı olduğu belirtiliyor. 1 Ağustos 2008 tarihinde Konya'da, yine Süleymancılar'a ait olan bir Kuran kursu gaz sıkışması sebebiyle patlayarak çökmüş, 18 kız öğrenci ölmüş, 30'a yakın kişi yaralanmıştı.

YAYIN YASAĞI GETİRİLDİ

Öte yandan Radyo ve Televizyon Üst Kurulu (RTÜK), Aladağ İlçesi Sulh Ceza Hakimliği'nin kararı ile yangın hakkında başlatılan soruşturma tamamlanincaya kadar yayın yasağı getirilmesinin ve yapılan yayınların kaldırılmasının kararlaştırıldığını duyurdu.

Aladağ'daki yangının ardından Kozan Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından "taksirle ölüme sebebiyet vermek" iddiasıyla soruşturma başlatıldı. Soruşturma kapsamında yurt müdürü Cumali Genç ve 5 kişinin gözaltına alındığı duyuruldu. Soruşturmaya ilişkin Kozan Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan açıklama yapılarak 14 kişi hakkında gözaltı kararı çıkarıldığı belirtildi. Açıklamada gözaltı kararına ilişkin şu ifadeler yer aldı: "Soruşturma kapsamında, öğrenci yurdundaki görevliler ve yurduyla bağlı bulunduğu dernek yöneticileri olmak üzere toplam 14 kişi hakkında gözaltı kararı verilmiş olup, yangına ilişkin ihmali olan fail ya da failerin ortaya çıkarılmasına yönelik soruşturma çok yönlü olarak devam ediyor."

'Kader değil, önlenebilir felaket!'

TMMOB'ye bağlı Elektrik Mühendisleri Odası (EMO), Adana'da kız öğrencilerin kaldığı tarikat yurdunda gerçekleşen ve 11 öğrencinin yaşamını yitirmesine neden olan yangına ilişkin açıklama yaptı. "Elektrik kontağı önlenemez bir felaket kaynağı değildir" denilen açıklamada, sermaye devletinin okul ve yurtlarda yangın güvenlik sistemi olmasını zorunlu kılmamasının yangın sonucunu doğurduğu belirtildi.

"Defalarca uyarmamıza ve dava açmamıza; İdari Dava Daireleri Genel Kurulu'ndan okul ve yurtları yangın güvenlik sistemden muaf tutan düzenlemenin yürütmesinin durdurulmasına ilişkin karar çıkmasına rağmen bu düzenlemeden geri adım atılmamıştır" denilen açıklamada şu ifadeler yer verildi: "Yangının bir gün önce değiştirilen elektrik sayacından çıktığı ya da elektrik kontağı olduğu yönünde açıklamalar yapılmıştır. Yangının nedeninden daha önemli olan gerekli önlemlerin alınmamış olmasıdır. Elektrik kontağı önlenemez bir felaket kaynağı değildir. Can ve mal güvenliği açısından artık akım anahtarlarının binalarda tesis edilmesi ve çalışır durumda olması sağlanmalı, bunun için denetimler yapılmalıdır. Öncelik yangının çıkış kaynağını ortadan kaldırmak olduğu kadar yangın çıktığında hızlı ve gerekli müdahale olanağı sağlayacak sistemlerin kurulması ve can kaybına engel olmak için gerekli önlemleri almaktır."

"Yangın, bir kader değil, elektronik algılama ve söndürme sistemleriyle önlenebilen bir felakettir" denilen açıklamada ayrıca şunlar söylendi: "Alınması gereken önlemlerin başında yangın algılama ve uyarı sistemleri, yangına müdahale edebilecek yangın tüpleri gibi gerekli donanımın binalarda bulunması, yangın merdivenleri olması ve kullanılabilir halde açık olarak tutulması gelmektedir. Ne yazık ki yaşanan acı olayda yangın merdivenlerinin kilitli olduğu ortaya çıkmıştır. Can kayıplarının da yangın merdivenleri önünde yaşandığı açıklanmıştır."

Yurt yangınının arkasından yine devlet çıktı!

Aladağ'daki kız öğrenci yurdunda gerçekleşen katliamın ardından ortaya çıkan bilgiler, sermaye devletinin yasal bile olmamasına rağmen öğrencileri tarikat yurtlarına mecbur bıraktığını ve gerekli denetimleri yapmadığını gösterdi.

YOKSUL AİLELER YASADIŞI YURLARA ZORLANIYOR

Sermaye devletinin yasalarına göre ilkökul öğrencilerine yurt açılmasına izin verilmiyor. Ancak dinci-gerici iktidar tarafından beslenen tarikat ve cemaat yurtları Milli Eğitim Bakanlığı tarafından onaylanıyor. Binlerce öğrenci, denetimden uzak yurtlarda barınmak zorunda bırakılıyor.

Ayrıca, tarikat yurtlarının ücretlerinin devlet yurtlarına ve diğer özel yurtlara göre düşük olması, yoksul aileleri bu yurtları tercih etmeye zorluyor.

Yangın olduğu haberinin duyulmasının ardından yurdu önüne gelen ve kızını arayan bir babanın söyledikleri de öğrencilerin yaşamını yitirmesinin arkasındaki gerçek sorumluya işaret etti. Baba, "Burası Süleymancıların yurdu. Devlet yurdunu yıktılar, çocuklarımızı

buraya yerleştirdiler" diyerek tepkisini dile getirdi.

SAYAÇ DEĞİŞTİRİLMİŞ, KONTROL EDİLMEMİŞ

Öğrencilerin verdiği bilgiye göre yangından bir gün önce yurdu elektrik sayacı değiştirilmiş. BirGün gazetesinden Meltem Yılmaz'ın haberine göre öğrenciler, değişen sayacın görevliler tarafından kontrol edildiğini görmediklerini ifade etti.

Öğrencilerden B.G., "Yangın çıktığı anlaşıncaya yurttan büyük bir panik yaşandı. Çok korktum ve üçüncü kattan aşağı atladım. Kol ve bacağımda kırıklar ve belimde ezilme var" ifadelerini kullanırken annesi ise "Kızımın yaşadığına dua ediyorum. Şoktayım" dedi.

YURDUN İÇİ DE YÖNETMELİĞE AYKIRI

Bir gün önce değiştirilen elektrik sayacından çıktığı belirtilen yangının şiddetinin artmasında, yurdu çatısı ile iç duvarlarının tamamen ahşap olması ve merdivenler de dahil olmak üzere tüm zeminin halıfleksle kaplı olması etkili oldu. Ancak yurdu çatısının ve duvarla-

rının ahşap olması yönetmeliğe aykırı bir durum.

YANGIN MERDİVENİ KİLİTLİ

Yangına ilişkin can alıcı noktalardan biri ise yangın merdiveninin kilitli olması. Merdivenlerin ulaşılamaz durumda olması öğrencilerin yaşamını yitirmesinde büyük bir etken. Zira yaşamını yitiren öğrencilerin cesetlerinin yangın merdiveninin önünde bulunduğu ifade ediliyor.

6 MİLYONLUK MÜFTÜLÜK BİNASI VAR HASTANE YOK

Öte yandan, yangının yaşandığı Aladağ İlçesi'nde devlet hastanesi bulunmuyor. Sağlık Bakanlığı'nın internet sitesinde, 2011 yılında ilçede 15 yataklı bir hastane yapımına başlandığı ancak bu zamana kadar yalnızca yüzde 4'lük ilerleme kaydedildiği bilgisi yer alıyor.

Buna karşın, yangının yaşandığı gün Diyanet İşleri Başkanı'nın da katılımıyla Adana kent merkezinde 6 milyon liralık müftülük binasının açılışı yapıldı. Hemen ardından da Yüreğir İlçesi'nde Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yaptırılan kız öğrenci yurdu temeli atıldı.

Şirvan madenci katliamı ve iş cinayetleri üzerine

Siirt'in Şirvan ilçesi Madenköy'de bulunan bakır madeninde gerçekleşen katliam bir kez daha sermayenin işçi kanı ile beslenen yüzünü gözler önüne serdi. Soma'da, Ermenek'te ve daha nice madende işçileri katleden sermaye düzeni için bu kez sıra Şirvan'daydı. Tıpkı diğer iş cinayetlerinde olduğu gibi Şirvan'da yaşanan katliam da göz göre göre geldi.

Dün Soma'da yaşanan katliamın ardından "Bunlar sürekli olan şeyler, bu işin fitratında bu var" diyenler bu kez de Şirvan'da "Bakin Allah isterse kurtulurlar, ama Allah istemezse onlar oradan kurtulamazlar. Var mı itiraz?" diyerek geleneklerini bozmadılar. Ancak sermayenin sözcülüğünü yapanların yaşananları "kadere", "Allah'ın takdirine" bağlama çabalarına rağmen yaşanan katliamın sebepleri ve sorumluları açıktır. Meslek odalarının, uzmanların, siyasi partilerin yaptıkları araştırmalar Şirvan'daki madende yaşanan katliam öncesinde katliamın sinyalini veren birçok şey yaşandığını ancak gerekli önlemlerin alınmadığını, denetimlerin yapılmadığını ortaya koymaktadır. Yaşanan diğer iş cinayetlerinde olduğu gibi Şirvan'da da sermayenin kâr hırsının ve buna bağlı olarak yaptıkları maliyet hesaplarının sağlıklı çalışma koşullarının yaratılmasının ve gerekli güvenlik önlemlerinin alınmasının önüne geçtiği anlaşılmaktadır.

YASALAR GÖRMEZDEN GELİNİYOR, DENETİM YAPILMIYOR

Şirvan'daki katliamda da görüldüğü gibi iş cinayetlerinin en büyük sebepleri arasında yasalarca tanımlanmış ve yaptırımları belirlenmiş olmasına rağmen gerekli güvenlik önlemlerinin alınmaması ve gerekli denetimlerin devlet tarafından yapılmaması bulunmaktadır. Örneğin katliam sonrası yayınlanan raporlarda Şirvan'da 25 Temmuz 2016'da şev kayması meydana geldiği ancak ocakta

güvenlik sağlanmadan üretime devam edildiği belirtilmektedir. Ayrıca Şirvan'da göçüğün yağmur sebebiyle meydana geldiği söylenmekte, ancak "yetkililerden" kimse "Maden İşyerlerinde İş Sağlığı ve Güvenliği Yönetmeliği'nden" ve Şirvan'da olduğu gibi "açık maden ocağı" olarak işletilen ocaklarda yağmur ve kar yağışı gibi durumlarda alınması gereken önlemlerden bahsetmemektedir.

Kuşkusuz gerekli güvenlik önlemlerinin alınmaması ve denetimlerin yapılmamasını sermayenin sürekli olarak daha fazla kar elde etme güdüsüyle belirlediği çalışma koşulları ile birlikte değerlendirmek gerekmektedir. Sermayenin taleplerine göre belirlenen çalışma koşulları iş cinayetlerine davetiye çıkartır niteliktedir. Soma Katliamı'nın ardından 4857 Sayılı İş Kanunu'nda yapılan değişikliklerle maden işçilerinin günde 7,5 saat, haftada toplam 37,5 saat çalışması ve haftada iki gün tatil yapması yasal olarak güvence altına alınmıştı. Ancak Şirvan raporlarından ocakta 12 saat üzerinden 2 vardiya olacak şekilde işçilerin çalıştırıldığı anlaşılmaktadır. Kısacası yasadaki değişiklik kağıt üzerinde kalmaktadır. Madende 12 saat çalışmak bir yandan ölümle sonuçlanacak dikkatsizlikleri getirirken bir yandan da meslek hastalıklarının artmasına

sebep olmaktadır.

RÖDOVANS SİSTEMİ VE TAŞERON ÇALIŞMA ÖLÜM GETİRİYOR

Keyfi çalışma saatlerinin uygulanması ve yeterli önlemlerin alınmamasında taşeron çalışmanın maden sektöründe yaygın olması etkili olmaktadır. Şirvan'da katliamın yaşandığı ocakta işçiler Ciner Holding'e bağlı Park Elektrik A.Ş bünyesinde çalışan dört taşerondan birisi olan Antlar İnşaat adlı firmada çalışmaktadır. Ciner Holding'in AKP iktidarı döneminde büyüdüğü ve zenginliğine zenginlik kattığı bilinmektedir. 2004 yılında çıkartılan Maden Yasası ile maden işletmelerinde devlet kurumlarını tasfiye etmeyi sağlayan ve madenleri özel sektöre devretmenin önünü açan rödovans sistemi getirilmiştir. Böylece sermaye için büyük bir rant kapısı olan maden sektörü AKP iktidarı eliyle yandaş sermayenin talanına açılmıştır. Şirvan'a bakıldığında da Ciner Holding'e bağlı Park Elektrik A.Ş.'nin Madenköy sahasını 2004 yılında devraldığı görülmektedir.

Uzmanlar rödovans sistemi ve bununla birlikte yaygınlaşan taşeron çalışmanın madenci katliamlarının önünü açtığını sayısal verilerle açıkça ortaya koymaktadır. Sermaye bir yandan ma-

denlerdeki insanlık dışı çalışma koşulları ile üretim kapasitesini arttırırken istatistik veriler bu büyümenin işçi kanı üzerinden yükseldiğini göstermektedir. Özel sektörde üretilen birim kömür karşısında Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) oranla 10 kat daha fazla ölüm gerçekleşmektedir. Diğer sektörlerde olduğu gibi maden sektöründe de özelleştirmeler ve taşeron çalışma güvencesiz ve denetimsiz çalışmanın önünü açarken bir yandan da ölüm getirmektedir.

İş cinayetlerinde dünyada üçüncü, Avrupa'da birinci olan Türkiye için Şirvan sıradan bir olay olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Böylece kapitalist sömürü düzeninin doğası gereği ürettiği iş cinayetlerinin ardından geriye kalan milyonların "kaderine" razı olması gerektiği söylenmektedir. Bir yandan da Şirvan'dan yansıyan gerçekler sermaye devletinin sermayenin kazancı uğruna işçilerin katledilmesine ne kadar kolay göz yumabildiğini göstermektedir. İş cinayetlerine kurban gitmek için sırada bekleyen milyonlarca işçinin önünde iki seçenek bulunmaktadır: Ya "kaderine" razı gelmek ya da yaşanan katliamların hesabını sormak ve iş cinayetlerinin son bulmasını sağlamak için bu sorunu üreten sisteme karşı mücadele etmek.

Uğur Konfeksiyon'da işten atma saldırısı sürüyor

Uğur Konfeksiyon'da DEV TEKSTİL'de örgütlenen işçilere yönelik işten atma saldırısını hayata geçiren yönetim son olarak 9 işçiyi daha işten attı.

İşten atılan işçilerin DEV TEKSTİL'in yanı sıra farklı sendikaya üye olan işçiler olduğu belirtilirken DEV TEKSTİL saldırıya ilişkin açıklama yaparak "Sendikal örgütlülüğe karşı hayata geçirdikleri sal-

dırlar yanıtızsız kalmayacaktır!" dedi.

Uğur Konfeksiyon'daki ağır çalışma koşullarına karşı mücadelenin süreceğini vurgulayan DEV TEKSTİL'in açıklamasında şu ifadeler yer aldı:

"Triko'da ihracat birincilikleri olan Uğur Konfeksiyon yönetimi sendika üyesi işçileri atmaya devam ediyor. Fabrika yönetimi 17 ve 21 Kasım günleri sen-

dikamız üyesi ve farklı sendika üyesi 9 işçiyi işten attı. Hayata geçirdikleri saldırılarla Uğur Konfeksiyon'daki keyfi, yasadışı, ağır çalışma koşullarına karşı yürüttüğümüz mücadelenin önüne geçebileceklerini sanıyorlar. Fakat yanılıyorlar.

"Uğur Konfeksiyon yönetiminin sendikal örgütlülüğe dönük saldırıları karşı-

sında sessiz kalmayacağız. İşten atılan üyelerimiz geri alınana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Fiili ve hukuki her türlü mücadele yol ve yöntemlerini hayata geçireceğiz.

"Buradan bir kere daha ilan ediyoruz. Uğur Konfeksiyon yönetimi yasaları çiğnemiştir, keyfi davranmaktadır, anayasal hak olan sendikal örgütlülüğe saldırmaktadır... Hayata geçirdiği saldırılara her geçen gün yenilerini eklemektedir. Bizim yanıtımızı gördüler ve bundan sonra daha sert biçimde göreceklerdir."

Günsan direnişçileri: Önemli olan işçilerin birlik olması

Sendikalaştıkları için işten atma saldırısıyla karşılaşan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Günsan Elektrik işçileri ile çalışma koşulları, örgütlenme ve işten atılma süreçleriyle birlikte direnişleri hakkında konuştuk.

“HAKLARIMIZ İÇİN ÖRGÜTLENMEYE BAŞLADIK!”

Çalışma koşullarına ilişkin sorumuza işçilerden birisi “İş yerinde baskılar yordu. Hiçbir sosyal hak yok. Kuru maaşa çalışıyoruz. İki günlük raporları, sevk alanların parasını kesmeye başladılar. 6-7 yıldır çalışan işçi asgari ücret alıyor. Madem öyle, haklarımız için bizler de örgütlenmeye başladık” diyerek yanıt verdi.

Aynı işçi örgütlenme süreci ve işten atma saldırısına ilişkin ise şunları ifade etti:

“Bire bir pek çok işçiyle konuştuk. Ev ev dolaştık, bazı arkadaşlarımızın aileleriyle görüştük, izin aldık. Gece-gündüz, hafta sonu durmadan uğraştık. Epey bir arkadaşımız da bize destek oldu. Çoğunluğu sağlayınca sendika, yetki başvurusunda bulundu. Aynı gün işten atma saldırısı başladı. Teker teker güvenlik eşliğinde odaya çağrılınca biz anladık durumu ve üretimi durdurduk. Gece 24.00'e kadar içerideydik. Buraya TOMA getirdiler, polis yığdılar. Biz kendi isteğimizle ilk gün fabrikadan ayrıldık. Ertesi gün de üretimi durdurduk.”

Fabrikada üretimin tekrar başlaması ve patron ile sendika arasındaki görüşme sürecine ilişkin ise şu bilgileri verdi: “İkinci gün gece iş yeri yönetimi sendikayı aradı. ‘Üretime başlayın, yasal süreci takip edelim’ dedi. Böyle olumlu bir adım atılınca bizler de kabul ettik, üretimi başladık. Şu an resmi tebligatın iş yerine ulaşmasını bekliyoruz. Schneider’ın diğer fabrikalarında da eş zamanlı eylemler oldu. Yasal tebligat ulaşınca sendika yönetimi ile görüşme olacak. Biz işe dönersek bu süreç kolaylaşacak. Zaten sendikal süreç devam ediyor. Buradaki en büyük sıkıntı bu 6 kişinin işe alınması. Zaten sendika da ilk olarak bunu koyuyor, arkamızda da duruyorlar.”

“BİZ BU YOLA ÇIKARKEN HER ŞEYİ GÖZE ALARAK ÇIKTIK!”

Diğer işçi ise Günsan patronunun

sendikal örgütlenmeyi engellemek için çaba sarf ettiğini belirterek şunları ifade etti: “Sendikalaşma süreci başladığında işçilerin işten atılma korkusu vardı, işverenin yapacağı baskıları göğüsleyebileceklerine dair inançları yoktu. Özgüven sorunu yaşıyorduk. Sendikanın anayasal bir hak olduğunu anlattık. Arkadaşlarla görüşmeye başladık ve ikna oldular. Haklarımızı alabilmek için çoğunluğumuz sendikalı olduk. Bu sürede patronun işbirlikçileri de süreci fark ettiler ve neler yaptığımızı anlamaya çalıştılar, durum tespiti yapmak için bir hafta çalıştıklarını biliyoruz. Sendikal faaliyeti baltalamak için çalıştılar. İlk etapta bizim sendikal olduğumuzu tespit ettiler. Pazartesi günü aniden insan kaynaklarından çağdırdılar. Diğer arkadaşlarımızdan yalıtılarak tek taraflı iş akdimizi feshetmeye çalıştılar. İki arkadaşımız içerideyken biz 3 arkadaş bekleme odasında durumu fark ettik. Odaya girmemiz, kağıtları imzalamamız için zorladılar. Bizler hiçbir koşulda imzalamayacağımızı söyledik.”

İşçiler, işten atıldıkları gün yaşananlara ilişkin ise şunları ifade ettiler:

“Üretimdeki arkadaşlar da durumu anlamış ve bekliyorlardı. Ama şunu bilmiyorlardı, biz bu yola çıkarken her şeyi göze alarak çıktık. Aynı gün arkadaşlar işten atılmaya başladığımızı duyduklarında makineleri durdurdular. O gece 24.00'e kadar kaldık. Polislerle bizi ikna etmeye çalıştılar. İçimizde hamile olan arkadaşlarımız, çocuklu arkadaşlarımız vardı. Zorunlu olarak fabrikayı terk ettik.”

Günsan patronunun “Sizlerin iş akdiniz feshedilmeyecek, sadece 6 kişi işe geri alınmayacak” dediğini söyleyen işçi; diğer işçilere ise “Bugünü unutalım, siz aynı şekilde işbaşı yapın” dediklerini aktardı. Bu süreçte sendikaya karşı kara propaganda yürüten patronun aynı zamanda işçilerin e-devlet şifrelerini de almaya çalıştığını ancak başarısız olduğunu ekledi.

“KADINLARA YÖNELİK DAHA BÜYÜK BASKILAR VARDI”

Konuştığımız bir kadın işçi ise fabrikada kadınların karşı karşıya kaldığı çifte sömürüyü ve baskıyı şu ifadelerle dile getirdi: “Kadınlara yönelik daha büyük baskılar vardı, bölümlerimiz değişiyor, alınamıyoruz. İş yetiştirmekte zorlanıyoruz. Zorunlu mesaiye kalıyoruz. Ele-

manlar arasında ayrımcılık yapılıyor. 3,5 yıldır çalışıyorum, düşük maaş alıyorum. Rapor paralarımız kesiliyor.

İçeride ‘Bir sorun olduğunda bize gelin’ diyorlar. İdareye gidince de savunma istiyorlar. Fabrikada en ufak bir malzeme kaybolursa ‘Siz alacaksınız’ diyorlar. Baskı yapıp, tehdit ediyorlar. Bizler de haklarımız için sendikalı olduk.

Sendika çalışması gizli gizli yürüdü. Açıktan olsaydı hiç örgütlenemezdik. Sendika çalışmasına kadınlar sonradan dahil oldu. Ama kadınlar daha dirayetli, direngen çıktılar.”

“BİRLİK OLDUĞUMUZDA KAZANACAĞIMIZI BİLİYORUZ”

Atılan işçiler direniş başladıktan sonra hem fabrikada çalışmaya devam eden işçi arkadaşlarından hem de çevredeki emekçilerden büyük destek gördüklerini belirttiler.

Direnişçilerden biri bu konuda “Arkadaşlarımız çay ve öğle molalarından kendi çaylarını, yemeklerini, tatlılarını bizlere getirerek destek oluyorlar. Dayanma gücümüzü de buradan alıyoruz. Bizler her sabah işe gelir gibi hazırlanıp buraya geliyoruz. Biz birlik olduğumuzda kazanacağımızı biliyoruz” derken çevre fabrikalardan işçilerin kendilerine odun getirdiğini, destek ziyaretleri gerçekleştirdiğini, bunun en büyük direnç güçleri olduğunu belirtti.

Bir kadın işçi ise; “Her gün destek için gelenler oluyor. Başka fabrikalardan, sendikalardan. Eşim destek çıkıyor. Hiçbir engellemeyle karşılaşmadım. Çevremden de olumlu tepkiler alıyorum. ‘Yılmayın, pes etmeyin, başaracaksınız’ diyorlar” dedi.

İLK TALEP; ATILAN 6 İŞÇİNİN GERİ ALINMASI

Temel taleplerinin ne olduğu sorusuna ise işçilerden biri şu yanıtı verdi: “İlk önce atılan 6 işçinin işe alınması, ikincisi sendikal süreci uzatmadan toplu sözleşme sürecine başlamak. Sosyal haklarımızın iyileştirilmesi. Bu zaten oldu. Sendika yetkiyi aldı. Alabildiğimiz kadar çok hak almaya bakacağız.”

İşçiler, patronun sendikal yetkiye itiraz etmesi durumunda neler yapmayı düşündüklerini ise şu sözlerle özetlediler; “Şimdi iş yeri bu işi yokuşa sürerse,

itiraz ederse ki, Türkiye’de bürokrasi ağır işliyor, 6 ay bir seneyi buluyor. İş yeri işi yokuşa sürerse bizler de üretimden gelen gücümüzü kullanacağız. Schneider’ın diğer fabrikaları da aynı şekilde destek veriyor. Gelişmeleri takip edip göreceğiz. Buna göre hareket edeceğiz.”

“ÜRETİMDEN GELEN GÜCÜMÜZÜ KULLANACAĞIZ!”

Son olarak neler söylemek istediklerini sordüğümüz direnişçilerden birisi; işçilerin birlikte hareket etmesinin önemine dikkat çekerken, “İşveren saçma-sapan sebeplerden sendikal çalışmayı sabote etmeye çalışıyor, işçileri işten atıyorlar. ‘Gidin mahkemede hakkınızı arayın’ diyorlar. Bir yıl, bir buçuk yıl ne yapacak bu işçi? Mahkemeyi mi bekleyecek? Bizler için bu büyük sıkıntı. Biz üretimden gelen gücümüzü kullanacağız. Burada birlik-beraberlik olduğu sürece aşamayacağımız bir şey yok” ifadelerini kullandı.

Diğer işçi ise işten atıldıkları için yaşadıkları ekonomik zorluklara rağmen direnişin bu sıkıntıları unutturduğunu belirterek “Yıllarca aynı fabrikada çalışıp tanımadığımız arkadaşlarımız molada çay alıp geliyor. Destek oluyor. Yıllardır aynı yerde çalışsak da ismini bile bilmiyoruz, çayını getiriyor, yağmurda bizimle birlikte ıslanıyor.

Bu direnişin bize en büyük katkısı birbirimizi tanımamıza vesile olması. Birlikte olursak ne kadar güçlü olabileceğimizi, neler kazanabileceğimizi öğretti. En büyük kazanımımız da bu” dedi. Ardından ise tüm işçilere şu çağrısı yaptı: “İşçi arkadaşlarımıza şunu öneriyoruz. Asla korkmasınlar. İşçiler birlikte olursa emin olsunlar ki trilyonluk makineler olsa da onu çalıştıracak işçi, iş gücü olmadıktan sonra o sermaye hiçbir şey değil. Bu nedenle sermaye değil, iş gücü çok önemlidir. İşçilerin birliği önemlidir. Bu birlikteliği sağlasınlar, emin olsunlar ki ellerinden bir şey kurtulamaz, kazanacak olan kesinlikle onlardır.”

Kadın işçi ise son olarak şunları söyledi: “Direniş bizlere çok şey öğretti. Her şey kendi ellerimizde. Toplu olarak bir şeyler yapılırsa baskılara dur denir. Her şey birlik, beraberlikten geçiyor. Her şey kendi elimizde, her şey kadınların ellerinde.”

MİB MYK Kasım Ayı Toplantısı Sonuçları

Krizin faturasını, savaşın bedelini ödemeyeceğiz!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Kasım ayı toplantısını geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdi. Yaklaşan ekonomik krizden OHAL'e, artan baskılara, saldırı yasalarına; emperyalist savaş ve saldırganlıktan terör aldatmacasıyla yürütülen kirli savaşa, çocuk istismarının önünü açan hukuksal düzenlemelere kadar bir dizi siyasal gelişmelerle beraber sınıfa yönelik gelişmeler, metal sektörünün durumu, fabrikalardaki gelişmeler, direnişler, metal fabrikalarında sürmekte olan ve 2017'de başlayacak olan TİS süreçleri değerlendirilerek planlamalar yapıldı. 18 Aralık'ta Bursa'da gerçekleştireceğimiz Toplu Sözleşme Sempozyumu, toplantımızın temel planlamalarından birisi oldu.

SIYASAL GELİŞMELER

- Türkiye'de ve dünyada yaşanmakta olan siyasal gelişmeler dolaysız olarak biz işçileri ilgilendirmektedir. Ülkede yaşanan siyasal istikrarsızlık ve ekonomik krizin faturasını biz işçilere kesmeye çalışan sermaye devleti OHAL ile biz işçilerin haklarına göz dikmiş, mücadelemizin karşısında olduğunu bir kez daha göstermiş durumda. Çıkarılan KHK'larla grev yasakları genişletilirken, işçi kardeşlerimizin yürüttüğü direnişler OHAL silahıyla baskı altına alınmaya çalışılıyor. Dolar artarken bundan zarar gören patronlar faturayı bizlere kesmek için hazırlıklara başlamış durumda. Gerçekleşecek sözleşmeler ve Ocak zamları öncesinde kriz bahaneleriyle katmerli köleliği bize dayatma derdindeler. Buna izin vermeyeceğiz.

- Ortadoğu'dan pay kapmaya, pazarını genişletmeye çalışan sermaye devleti savaş ve saldırganlığı tırmandırıyor. Terör aldatmacasıyla halkları birbirine düşman etmeye çalışmaktadırlar. Yürüttükleri operasyonların gerçek amacının ekonomik çıkarları olduğu açıktır. Savaşın bedelini ise bizlere ödetmeye çalışmaktadırlar. Bu bedel kanımızdan, emeğimize, ürettiğimiz zenginliğe kadar birçok yolla ödettirilmeye çalışılmaktadır. Bu savaşa dur diyecek olan bizleriz. Onların çıkar savaşlarında pazarlık malzemesi olmaya niyetimiz yok.

- Cinsel istismarı aklayan, istismarcıların cezaevinden çıkmasının yolunu açan yasa teklifinde bulunan AKP, toplumdaki tepki ve eylemler ile yasayı geri çekmek zorunda kalmıştır. Gericiliği tüm toplumda örgütleyen, tacizin, tecavüzün, çocuk istismarının önünü açan AKP, bizlere ge-

riciliği dayatmaktadır. Bizler metal işçileri olarak bu gericiliğe, uygulamalarına ve yasalarına karşı çıkmalıyız. Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için insanca koşullar için mücadele etmeliyiz.

- Metal İşçileri Birliği olarak tüm metal işçilerini bizleri hedef alan saldırılara karşı mücadeleye çağırıyoruz. Bizlere köleliği dayatan, savaşları dayatan, gericiliği dayatan bu sisteme karşı mücadele etmek bizlerin görevidir.

- Geçmişte "DGM'yi ezdik, sıra MESS'te!" sloganını atan bizlerdik, örgütlü metal işçileriydik. Bunu bizlerin mücadelesini ve toplumu baskı altına almalarına izin vermemek için yapmıştık. Bugün de OHAL'e dur demek, savaşa dur demek, emeğimizi ve mücadelemizi hedef alan yasaları parçalamak bizlerin ellerinde.

SEMPOZYUMDA BULUŞALIM!

- 18 Aralık günü Bursa'da gerçekleştireceğimiz Toplu Sözleşme Sempozyumu'nu ve hazırlık çalışmalarını MYK toplantımızda ayrıntılı bir şekilde planladık. Halihazırda devam etmekte olan toplu sözleşme görüşmeleri esnasında ve 2017 görüşmeleri öncesinde gerçekleştirecek olan sempozyumumuz metal işçilerinin sendikası olsun veya olmasın, hangi sendikaya üye olursa olsun ortak bir mücadele hattı örülmesi için, metal işçilerinin sözünü söyleyeceği, ortak talepler, örgütlenme ve mücadele hattı belirleyeceği bir sempozyum olacaktır. Metal İşçileri Birliği olarak bütün çabamız, planlamamız bu yöndedir.

Sempozyumumuz 2017 TİS'leri öncesinde sermaye düzeninin hayata geçirdiği OHAL ve baskı, yaklaşan ekonomik kriz ve yükseltilecek emperyalist savaş ve saldırganlık koşullarında düzenlemekteyiz. Metal işçileri olarak, parçası olduğumuz işçi sınıfının siyasal gelişmelere dair tavrını ortaya koymak önemli bir noktada durmaktadır. Bu yüzden, sempozyumumuz ekonomik taleplere ve TİS taleplerine sıklıkla sınırlıdır. Bizlere kölelik koşullarını dayatan, bizleri çıkar savaşlarının bir parçası haline getiren sermaye düzenine karşı mücadele hattını ortaya koyacağız-

mız bir platform olmalıdır.

OHAL koşullarında hayata geçirilen KHK'lar ile, kazanılmış birçok hakkımız hedefteyken, işçi direnişlerine, eylemlere yönelik yasakçı politikalar devam ederken, çıkarılan KHK'lar ile grev yasakları genişletilirken, bu süreçte BES'ten kıdem tazminatının gaspına kadar birçok saldırı yasası gündeme alınırken geleceğimiz için, 2017 TİS'lerine sonuç alıcı bir hazırlık için metal işçileri olarak bu ablukayı parçalama hedefiyle hareket edebilmeliyiz.

Bir süredir kullandığımız anketlerimizle, çıkarttığımız afiş, pul, bildirilerle bütün metal işçilerini sempozyumumuza katmak için önümüzdeki günleri en verimli şekilde kullanmalıyız. Her bir metal işçisi için sempozyumumuzun bir parçası olmak hayata ve geleceğine dair inisiyatif alması, söz söylemesi anlamına gelecektir. Metal İşçileri Birliği olarak sempozyumumuzun başarısı, metal işçilerinin ortak mücadele zemini ve örgütlülüğünün güçlendirilmesine sağlayacağı katkıyla ölçülecektir.

METAL TİS'LERİNDEN KAZANIMLA ÇIKMAK ELLERİMİZDE!

- 2017 TİS'leri öncesi birçok fabrikada TİS görüşmeleri sürmekte, uyuşmazlık zaptı tutulan, grev kararı asılan fabrikalar bulunmaktadır. Bir önceki TİS döneminde MESS'ten ayrılarak EMİS'i kuran Schneider, Alstom ve ABB patronları ile Birleşik Metal-İş'in yürüttüğü süreç önemli bir yerde durmaktadır. Bütün metal işçilerinin gözü bu süreçtedir. Buradaki kazanımlar bütün metal işçilerine moral motivasyon sağlayacak, yol gösterecektir.

Bu süreçte yapılması gereken greve eylemli bir hazırlık yapılması, taban inisiyatifinin güçlendirilmesi ve baskılara, yasaklamalara, ihanete karşı hazırlıklı olunmasıdır. Bugün gerçekleştirilen eylemlerin ve atılan "İşgal, grev, direniş!", "MESS'i ezdik, sıra EMİS'te!" sloganlarının ortaya koyduğu bir gerçek vardır. EMİS patronlarının karşısında güçlü bir işçi bölüğü vardır.

EMİS patronları OHAL'in yarattığı

ortamı, işçileri baskı altına almak için kullanmakta ve kullanmaya devam edeceğinin sinyalini vermektedir. Eylem yasakları, fabrikanın dışına çıkmanın engellenmesi öne çıkartılmakta, gözaltı tehditlerinde bulunmaktadır. Metal işçileri yasal dayatmalara, engellemelere boyun eğmemelidir.

Bekaert'te yürütülen TİS görüşmelerinde grev kararı alınmıştır. Bekeart patronu işçilerin kazanılmış haklarına göz dikmekte, OHAL ve kriz koşullarını öne sürerek köleliği dayatmaktadır. Önümüzdeki ay başlaması muhtemel grev bugünden örgütlenmeli ve MİB olarak elimizden geleni yapmalıyız. Bu süreçte uygulanması muhtemel grev yasağına ve sendikal ihanete karşı hazırlık yapılmalıdır.

Asil Çelik, Anadolu Motor, Erdemir, Günsan gibi bir dizi fabrikadaki mücadele süreçleri; Renault, Ford, Senkromeç, ZF Sachs, Yazaki gibi bir dizi fabrikada artan baskılar, işten atma saldırıları yaşanmaktadır. Metal işçilerine ve kazanılmış haklarımıza yönelik saldırılar daha da artacaktır. Ekonomik krizin faturası ve savaşın bedelini sermaye iktidarı biz işçilere ödetmek istemektedir. Metal işçileri bunu kabul etmemelidir.

Metal İşçileri Birliği olarak bugün mücadele dinamiklerini güçlendirmek, metal işçilerinin örgütlülük düzeyini geliştirmek ve süreçlerin kazanımla sonuçlanmasını sağlamak önceliklidir. İşten atma, fabrika kapatma tehditleri, kriz bahaneleri ile gerici söylemlere karşı uyanık olmak gerekmektedir.

Son olarak yayın çalışmalarımızı masaya yatıran MYK toplantımızda önümüzdeki ayın bülten planlamasını yaparken sosyal medya, Metal Fırtına deneyimi üzerine çıkartacağımız kitabımız, belgesel ve eğitim broşürlerimiz üzerine planlamalar yaptık.

Son olarak şunu söylemek gerekir ki, Metal İşçileri Birliği ve metal işçileri olarak önümüzde zorlu bir mücadele dönemi vardır. Siyasal istikrarsızlık, ekonomik kriz, savaş ve saldırganlık politikaları, OHAL ile katmerlenen bu zorlu döneme örgütlü bir hazırlık bizlerin elindedir. Bunun için kenetlenmek, yılmadan mücadeleyi örgütlemek gerekmektedir. Bu ertelenemez sorumluluğumuzdur. Metal İşçileri Birliği'ni güçlendirmeli, metal işçileri arasında bir odak haline getirmeli, birliğimiz etrafında kenetlenmeliyiz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

DİSK: Asgari ücret net 2 bin TL olmalıdır

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), yaptığı açıklamayla asgari ücretin net 2000 TL olmasını istedi. 29 Kasım'da DİSK Genel Merkezi'nde düzenlenen basın toplantısı ile DİSK Araştırma Enstitüsü'nün (DİSK-AR) asgari ücret raporu da paylaşıldı. DİSK Genel Başkanı Kani Beko tarafından bir açıklama yapıldı.

Türkiye'de asgari ücretin, geçim ücreti olmaktan hâlâ çok uzak olduğuna dikkat çekilen açıklamada işçi sınıfının milli gelirden aldığı pay, servet-sefalet uçurumu gibi veriler rapordan paylaşıldı.

Açıklamada nüfusun en düşük gelirli yüzde 20'sinin milli gelirden aldığı payın uzun süredir yüzde 6 civarında kaldığına dikkat çekilerek şunlar söylendi: "Nüfusun en düşük gelire sahip yüzde 20'lik dilimi ile en yüksek gelire sahip yüzde 20'lik dilimi arasında 8 kat fark vardır. 1999'da yüzde 52,2 olan ücretlerin milli gelir içindeki payı 2000'li yıllarda sistemli biçimde azalarak 2015 yılında yüzde 34 seviyesine gerilemiştir."

Türkiye'de iş gücü maliyetinin düş-

tüğü belirtilen açıklamanın devamında konuyla ilgili şunlar ifade edildi: "2000 yılında 100 olan iş gücü maliyeti, 2015 yılında 27 puanlık düşüşle 73'e gerilemiştir. İşverenler, teşvikler ve verimlilik artışı yoluyla, yük olarak ifade ettikleri iş gücü maliyetlerinden sürekli olarak tasarruf etmektedir. Yani, ücret ve verimlilik arasındaki makas açılmakta, uzun çalışma saatleri ve yoğun/ağır çalışma koşulları da iş gücü maliyetinin düşmesine yol açmaktadır."

Asgari ücretin patronlara çıkardığı maliyetin azaldığına dikkat çekilen açıklamada işçiye net 1177 TL asgari ücret ödendiği belirtilerek "Asgari ücret artışının çok önemli bir bölümü kamu kaynaklarından sağlanmaktadır. Böylece işverenin yükümlülüklerinin bir bölümü, halkın/emekçilerin sırtına yüklenmektedir. Halkın/emekçilerin vergileriyle işverenler finanse edilmekte, işverenlere bütçenin neredeyse yüzde 4'ü aktarılmaktadır" denildi.

Asgari ücretin satın alma gücü açısından 26 OECD ülkesi içinde 20. sırada

olduğuna dikkat çekilen açıklamada, AB ülkelerinin Türkiye'ye kıyasla 2 ile 2 buçuk kat daha yüksek asgari ücrete sahip olduğu söylendi. Dövizdeki artış nedeniyle gerçekleşen enflasyonla da gerçek asgari ücretin düştüğü eklendi.

Açıklamanın devamında DİSK'in asgari ücretle ilgili talepleri sıralandı. İşçi-memur ayrımı yapmadan tüm çalışanlar için tek bir asgari ücret istenen açıklamada asgari ücretin Asgari Geçim İndirimi (AGİ) hariç net olarak hesaplanması ve vergi dışı bırakılması istendi. Asgari ücretin işçinin ve ailesinin insanca yaşamasına yetecek düzeyde olması gerektiği, ücret belirlenirken de uluslararası ilkelere, ulusal mevzuata ve TÜİK verilerine göre hareket edilmesi talep edildi.

Bir işçinin geçimi için gerekli ücretin her yıl ortalama yüzde 10 arttığı, dövizdeki artışın da hesaba katılarak asgari ücretin 2017 için net 2000 TL olması gerektiğine dikkat çekildi. Asgari ücretin bütün işçileri ilgilendirdiği ifade edilerek bu talep için mücadele çağrısıyla açıklama sonlandırıldı.

Türk-İş sefalet ücretine imza atmaya hazır

Asgari ücretin belirlenmesine ilişkin orta oyunu başlıyor. Bu hafta sermaye hükümeti, patronlar ve sözde "işçiler adına" tarafların bir araya geldiği asgari ücret belirleme toplantıları başlayacak. Göstermelik pazarlıkların ardından, işçi ve emekçilerin eylemli bir tepkisi olmazsa, sermaye hükümetinin belirlediği oranda zam yapılacak.

TÜRK-İŞ "UZATMAK" İSTEMİYOR

Sözde "işçiler adına" masaya oturan Türk-İş bürokratları, istedikleri zam oranını şimdiden açıkladı. Türk-İş, asgari ücretin 1600 TL olması teklifiyle masaya oturacak. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamada, "Asgari ücrette bu yıl yapılacak artış, geçen yılın gerisinde kalmamalı. Bizim bu düşüncemizi TÜİK'in geçen yıl komisyona sunduğu bir işçinin net yaşam maliyeti rakamı da destekler nitelikte. Devletin kurumuna göre, tek bir işçinin yaşama maliyeti geçen yıl net 1600 liraydı. Bu rakam bu yıl en az yüzde 10 artacak ama biz asgari ücrette 2017 için bu rakama imza atmaya hazırız. Bu işi fazla uzatmaya gerek yok, bize TÜİK'in geçen yıl komisyona sunduğu net 1600 lirayı versinler bu iş bitsin" demişti.

KENDİ ARAŞTIRMASINI YOK SAYDI

Türk-İş'in asgari ücretin 1600 TL olması talebi, kendi araştırmalarının dahi görmezden gelindiğini gösterdi. Zira Türk-İş, Kasım ayı açlık ve yoksulluk araştırmasında bekâr bir işçinin yaşamak için yapması gereken asgari harcama tutarını aylık net 1750.31 lira hesapladı.

"Aile durumu dikkate alınmadan sadece bir kişinin yapması gereken harcama tutarı ile mevcut asgari ücret arasındaki fark ücretli çalışanların geçim koşullarını yansıtan önemli bir gösterge olmaktadır" ifadelerine yer verilen araştırmada, dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 1416.83 lira; gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamaların toplam tutarı ise 4 bin 615.10 lira olarak belirlendi. Kasım itibarıyla aylık gıda harcaması tutarı bir önceki aya göre 12 lira attı. Aylık yaşam maliyetindeki bir aylık artış da 38 lira oldu.

Asgari ücret için ilk toplantı 6 Aralık'ta

Asgari ücret için sendika bürokratları ve sermaye temsilcilerinin toplanacağı tarih belli oldu. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun ilk toplantısı 6 Aralık Salı günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakan-

lığı'nda yapılacak.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda işçileri temsilen Türk-İş yer alırken, sermayedarlar adına bakanlık yetkililerinin yanı sıra TİSK bulunacak.

Devlet, işlevi ve a

Marksizm en genel anlamıyla devleti, bir sınıf egemenliği organı, bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki baskı aracı olarak tanımlar. Tarihsel süreç içinde özel mülkiyete dayalı, sınıflı toplumsal düzenlerin oluşmaya başlamasıyla devlet de “icat olundu”. Henüz özel mülkiyetin görülmediği ilkel komünal diye adlandırdığımız dönemden sonra “Toplumsal sınıflara bölünmesine zorunlu olarak bağlı olan belirli bir ekonomik gelişme aşamasında, bu bölünme, devleti bir zorunluluk durumuna” getirmiştir. Bu anlamıyla devlet “topluma dışarıdan dayatılmış bir erklik değil”, toplumsal gelişmenin belirli bir aşamasının ürünüdür.

Ortaklaşa yaşamın görüldüğü ilkel toplulukların aşiretler halinde belli bir toprakta yerleşik yaşamaya başladığı süreç sonrasında üretkenlik giderek artmaya, yeni insan emek-gücüne ihtiyaç duyulmaya başlanır. Savaşlar sonu elde edilen tutsaklar köle haline getirilir. “Toplumsal iki sınıfa köleler ve efendiler, sömürenler ve sömürülenler biçimindeki ilk bölünüşü” doğar. Zaman içinde toplumsal iş bölümünün gelişerek üretimi daha da arttırması, köleliğe olan ihtiyacı da arttırmış, “köleler basit yardımcı olmaktan” çıkarak, “tarlalarda ve atölyelerde düzinelerle işe” sürülmüştür. Üretimin tarım ve küçük sanayiye ayrılmasıyla da doğrudan doğruya değişim için üretim yani meta üretimi doğar. Böylece sadece aşiret içinde yapılan ticaret sınırları aşmaya, gelişmeye başlar. “Topluluklarda özgür insanlar köleler arasındaki ayrımın yanı sıra zenginlerle yoksullar arasındaki ayrım da kendini gösterir.” Zamanla kölelerin sömürüsüne dayalı özel mülkiyet düzenine geçiş tamamlanır.¹

Kölecî döneme geçiş süreciyle birlikte devletin özellikleri de belirgin şekilde görülmeye başlanır. Toprak mülkiyeti geliştikçe toprağın bölgelere göre bölünüşü gündeme gelerek, aşiret ayrımlarının yerini alır. Kentle köy arasında ve sonra kent sanayisi içinde farklı kollara dayalı iş bölümü sonucu yaratılan yeni gruplar egemen hale gelirken, oluşan bu yeni gruplar, kendi çıkarlarını gözetmekle yükümlü yeni organlar yaratır. Böylece geleneksel kan bağına dayalı örgütlenmeler kamu işlerinden süreç içinde uzaklaşır.

Mülk sahibi sınıfın etkisi arttığı ölçüde toprak mülklerinin büyüklüğüne göre yurttaşların⁽²⁾ hak ve görevleri ölçülmeye başlanır. (Engels, devletlerin bundan son-

raki biçimlerinde de yurttaşlara verilen hakların servetlerine göre değişmesinin, “devletin, mülksüz sınıfa karşı korunmak için bir mülk sahibi sınıf örgütü olduğunu” açıkça gösterdiğini ifade eder.)

İlkel komünal dönemde topluluğun askeri gücü eli silah tutan topluluk üyelerini bir bütün olarak kapsıyordu. Ancak yeni oluşan kölecî devlet, kendine özgü bir askeri güce ihtiyaç duyuyor ve halktan ayrı ve namluları ona çevrili, zamanla sürekli orduya dönüşecek bir askeri güce kavuşuyordu. Bununla birlikte ceza kurumlarına, hapishanelere ihtiyaç doğdu. Sınıf savaşmaları ve fetih savaşmaları bu askeri gücün daha da artmasını koşulladı. Halktan ayrı bu kamu gücünü halkın vergileriyle beslemek gerekti. Vergileri toplayacak özel görevliler ortaya çıktı. Mülkiyeti korumak ve otoriteyi güçlü kılmak için, “ona bir kutsallık ve özel dokunulmazlık kazandıran olağanüstü yasalara” gerek duyuldu. Hammurabi’nin (MÖ 1728-MÖ 1686) kanunları bunun tipik bir örneğidir. Babil Kralı Hammurabi mülkiyet ve ticaret haklarını katı cezalarla korurken, bu kanunları güneş tanrısı Şamaş’ın yazdığını söylemiş, bundan dolayı da kanunlar tanrı sözü sayılmıştır.

Devlet otoritesi yerleşirken askeri yöneticilerin yanında dini önderlerin de

yönetim aygıtında önemli yerleri olduğunu belirtmek gerekir. Kölecî devlet ilk kurumlaşmalarını, yani devlet bürokrasisini oluştururken, giderek daha çok toplumun üzerinde bir yere yerleşti. Engels’in dediği gibi “... toplumdan doğan, ama onun üstünde yer alan ve ona git gide yabancılaşan” bir erklik haline geldi.

*

Tarihsel gelişimi içinde sınıflara dayalı toplumsal düzenlere göre devlet biçimleri değişmiştir. Site-şehir devletleri, imparatorluklar, monarşiler, cumhuriyet ya da diktatörlük gibi çeşitli biçimler olsa da esas olarak egemen sınıfın yönetim ve baskı aracı olmuştur. Kölecî dönemde köle sahibi efendilerin, feodal dönemde toprak sahibi soyluların ve kapitalizmde burjuvazinin/sermayenin egemenliğinin aracı olmuştur. Maddi üretim tarzı ve ilişkileri temelinde hukuki ve politik üst yapı kurumlarıyla, bürokrasisi, düzenli ordusu, polisi, hapishaneleri ve diğer kurumlarıyla devlet, toplum üzerinde çok yönlü bir otorite oluşturmuştur. Bu şekilde “sınıflardan birine hemen hemen bütün haklar, öbürüne ise hemen hemen bütün ödevleri verilerek” (Engels) kurulu düzenin “sorunsuz” işlemesi ve egemen sınıfın hegemonyası korunmuştur. Devlet aygıtının, tüm toplumun temsilcisi ve “kutsal” gösterilmesiyle de sınıfsal

sömürü ilişkileri gizlenmiştir.

Devlete dair “kutsal saygı” algısının gerisinde esasta “kutsal özel mülkiyet” olduğunu vurgulamak gerekir. Kuşkusuz zora dayalı bir saygıdır bu. Ancak geçmişten bugüne dinsel ve felsefi⁽³⁾ referanslarla da devletin “kutsallığı” işlenerek pekiştirilmiş, süreç içinde yerleşik bir algıya dönüşmüştür. Bu algı devam etmekte, bugün de devlet kurumlarına ve onu temsil eden üniformalara “saygı” pek çok açıdan karşımıza çıkmaktadır.

*

Günümüz burjuva devleti, tarihsel süreç içinde sınıf savaşmalarının deneyimleri sayesinde bürokratik ve askeri yanları ile birlikte giderek daha güçlenmiştir. “Sürekli ordu, polis, bürokrasi, din ve yüksek yönetim adamları gibi her yerde hazır olan örgenlikleri ile birlikte”, Ortaçağ tarafından iletilen “merkezi devlet iktidarı”, “sermayenin emeğe karşı ulusal savaş silahı” durumuna gelmiştir. (Marx) Burjuva devlet aygıtı çeşitli siyasal biçimlerde karşımıza çıkabilir. İster en koyusundan baskıcı, faşist karakterde, isterse demokratik cumhuriyet biçimlerine sahip olsun, “eğer toprağın, fabrika ve işletmelerin özel mülkiyeti varsa ve özel sermaye tüm toplumu ücret köleliğinde tutuyorsa” (Lenin) özünde işçi sınıfı ve emekçileri ezme için burjuva

akıbeti üzerine...

Ç. İnci

diktatörlüğünün bir aracıdır. Komünist Manifesto'da da belirtildiği gibi; "Modern devlet iktidarı bütün burjuva sınıfının ortak işlerini yöneten bir kuruldansa başka bir şey değildir."

Burjuva devletin bu gerçeği, tekeli devlet kapitalizmi yani emperyalizm döneminde daha belirgin görünür. Lenin'in ifadesiyle; "Emperyalizm -banka sermayesi çağı, dev kapitalist tekeller çağı, tekeli kapitalizmin büyüme yoluyla tekeli devlet kapitalizmi durumuna dönüştüğü çağ krallıkla yönetilen ülkelerde olduğu kadar, en özgür cumhuriyetlerde de, daha özel bir biçimde, 'devlet makinesi'nin olağanüstü güçlendiğini, onun bürokratik ve askeri aygıtının proletaryanın artan bir ezilmesiyle bağlılık içinde, görülmemiş biçimde genişlediğini gösterir."

*

İşçi sınıfının iktidar mücadelesi açısından devlete karşı tutum oldukça önemli bir ayrıktır. Bu konuda net bir bilinç açıklığı ve sınıfsal perspektiften yoksun sol siyasal akımların işçi sınıfı mücadelesinde ne büyük tahribatlar yarattığını da yine geçmiş mücadele deneyimlerinden bilmekteyiz. Marx ve Engels gerek tarihsel deneyimlerden (özellikle 1848-1851'de Fransa'daki sınıf mücadeleleri ve 1871 Paris Komünü deneyimi ile ilgili değerlendirmelerinde), gerekse dönemlerindeki oportünist eğilimlerle ve anarşistlerle(***) giriştikleri polemiklerde devlete, işlevine ve akıbetine dair önemli bir teorik birikim ortaya koymuşlardır. Lenin ise

bu Marksist devlet teorisini "Devlet ve İhtilal" adlı eserinde yetkinleştirmiş, sosyalist bir devletin temel özelliklerini belirtmiştir. Lenin; "Önceki bütün devrimler devlet makinesini yetkinleştirmişler, güçlendirmişlerdir; oysa onu kırmak, yıkmak gerekir. Marksist devlet öğretisindeki en önemli, en özsel şey, işte bu sonuçtur" demektedir.

İşçi sınıfının iktidarında devletin biçimi nasıl olacaktır?

Marksist devlet teorisine göre işçi sınıfının iktidarında devlet "devrimci ve geçici" bir biçim alacaktır. Lenin, Devlet ve İhtilal'de, Marx'tan "tüm sosyalizm ve siyasal savaşım tarihinden, devletin ortadan kalkması gerektiği ve bu ortadan kalkışın geçiş biçiminin de (devletten devlet-olmayana geçiş), 'egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya' olacağı sonucunu çıkarmıştır" diye aktarır.

Bu geçiş dönemi "devletin devlet olmaktan" çıktığı dönem, yani proletarya diktatörlüğü dönemidir. Engels'in Bebel'e Gotha Programı hakkında yazdığı mektupta "devlet sözcüğünün yerine, biz her yerde, Fransızca 'komün' sözcüğünü çok iyi karşılayan o nefis eski Almanca sözcüğün, 'ortaklık' (Gemeinwesen) sözcüğünün konmasını önerirdik" demektedir. Yine Paris Komünü deneyimi için Engels; "Komün, artık gerçek anlamda bir devlet değildir" derken de bu "yeni" olana işaret etmektedir.

"Devlet özel bir iktidar örgütüdür: belirli bir sınıfın sırtını yere getirmeye

yönelik bir zor örgütü" diyen Lenin şöyle devam etmektedir: "Peki, proletaryanın yenmek zorunda olduğu sınıf hangisidir? Elbette yalnızca sömürücüler sınıfı, yani burjuvazi. Emekçilerin yalnızca sömürücülerin direncini bastırmak için devlete gereksinimleri vardır: Oysa bu baskıyı yönetme, onu pratik olarak gerçekleştirme işini, sonuna dek devrimci tek sınıf olarak, burjuvaziye iktidardan tamamen kovmak için, ona karşı savaşımında bütün emekçileri ve bütün sömürülenleri birleştirmeye yetenekli tek sınıf olarak, yalnızca ve yalnızca proletarya yapabilir. Sömürücü sınıfların siyasal egemenliğe olan gereksinimleri sömürüyü sürdürmek, yani halkın büyük çoğunluğuna karşı, çok küçük bir azınlığın bencil çıkarlarını savunmak içindir. Sömürülen sınıfların siyasal egemenliğe olan gereksinimleri ise, her türlü sömürüyü büsbütün ortadan kaldırmak, yani modern köleciler olan büyük toprak sahipleriyle kapitalistler azınlığına karşı halkın büyük çoğunluğunun çıkarlarını savunmak içindir."

Proletarya diktatörlüğü sömürücülerin kökünü kurutmak ihtiyacı dışında, sosyalizmin inşası ve toplumsal dönüşüm için de zorunlu bir ihtiyaçtır. Zira ekonomik ve sosyal yaşama dair değişimlerin önüne kapitalist toplumun derinlere sihayet etmiş alışkanlıkları ve ilişkileri de çıkmaktadır. Marx'ın komünist toplumun birinci evresi olarak tanımladığı bu dönemde bunlar kaçınılmaz zorluklardır.

İşçi sınıfının böylesi bir "devlete", bu

ihtiyacı gerektiren toplumsal koşullar ortadan kalkana dek, belli bir süreliğine ihtiyacı vardır. Nasıl ki belirli tarihsel koşulların zorunluluğu sonucu devlet icat olmuşsa, onu yaratan koşullar ortadan kalkınca devlete de ihtiyaç kalmayacaktır.

Lenin bu konuda şöyle demektedir: "Biz, devletin, yani tüm örgütlenmiş ve sistemli zorun, genel olarak insanlar üzerinde uygulanan her tür zorun ortadan kalkmasını son erek olarak alıyoruz. Biz, azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi ilkesine uyulmayacağı bir toplumsal düzenin çıkagelmesini beklemiyoruz. Ama biz, sosyalizmi yürekten dileyerek inanıyoruz ki, sosyalizm, evrimi içinde komünizme varacak ve sonuç olarak, insanlara karşı zora başvurma zorunluluğu, bir insanın bir başka insana, nüfusun bir bölümünün nüfusun öteki bölümüne boyun eğme zorunluluğu büsbütün ortadan kalkacaktır; çünkü insanlar, zor ve boyun eğme olmaksızın, toplum halinde yaşamının yalın koşullarına uymaya alışacaklardır."

İşte böylesi bir dönemde, yani komünizmde; "Üreticilerin özgür ve eşitçi bir birlik temeli üzerinde üretimi yeniden düzenleyecek olan toplum, tüm devlet makinesini, bundan böyle kendisine lâ-yık olan yere, bir kenara atacaktır: âsâr-ı antika müzesine, çıkırık ve tunç baltanın yanına..." (Engels)

Dip notlar:

(*) Yurttaş tanımı içinde, özgür köylüler, zanaatkarlar, tüccar, tefeci vb. kesim yer alıyor. Köleler insan bile sayılmıyordu.

(**) Örneğin, Hegel devlet için, "yeryüzünde mutlak kudrettir" tanımlamasında bulunur.

(***) Oportünist eğilimler, sözde devrimci söylemlerle, gerçekte devrimden, yani proletaryanın, "tüm devlet aygıtını zor yoluyla yıkıp, onun yerine silahlı işçiler tarafından oluşturulan bir yenisini koyması" fikrinden kaçarak, bu konuda bilinçli çarpıtmalar yaparken, anarşistler ise devletin "bugünden yarına" derhal ortadan kalkması gerektiğini ileri sürerek, proletarya diktatörlüğü dönemine karşı çıkarlar. Devlet makinesinin yıkılmasından sonrasını ise belirsizliğe bırakırlar.

Yararlanılan kaynaklar:

1 - F. Engels, Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni.

2 - Lenin, Devlet ve İhtilal.

Avrupa'da siyasal gericilik dönemi ve faşizm tehlikesi

Kapitalizm günümüzde küresel çapta yaşanan bir krizin içindedir. '70'li yıllarda başlayan ve günümüze uzanan bu çok yönlü kriz, bugüne dek yapılan tüm müdahalelere rağmen aşılamamıştır.

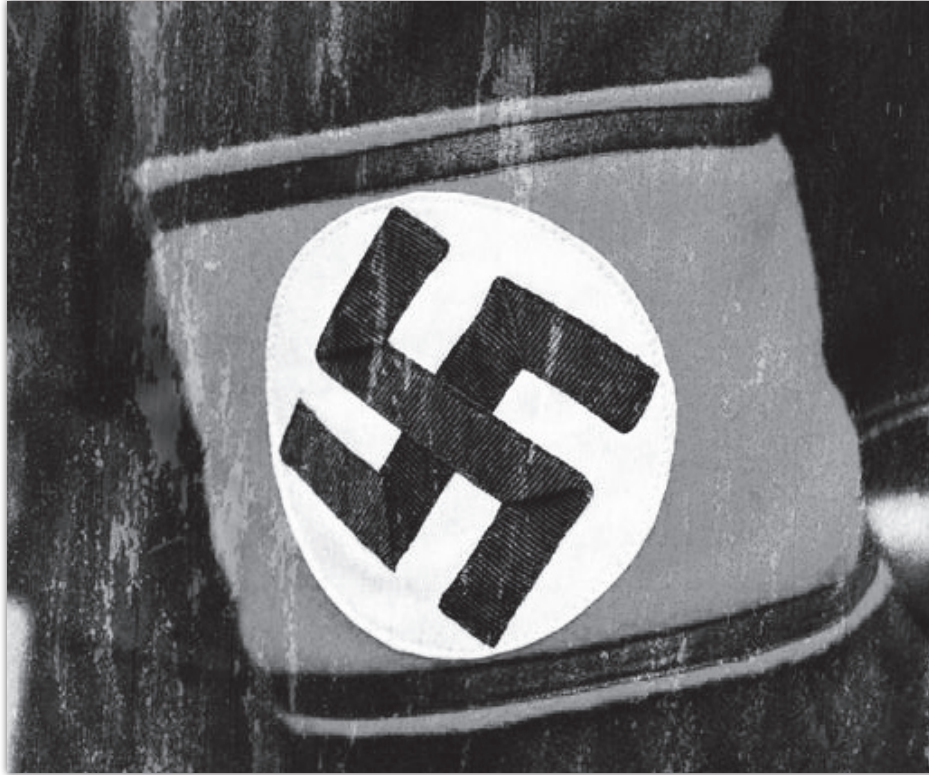
Kriz dönemleri -özellikle ciddi kırılmaların yaşandığı süreçler- faşist saldırganlığın gemi azıya aldığı, militarizmin zincirlerinden boşaldığı, polis devleti uygulamalarının hız kazanıp kurumlaştığı dönemlerdir.

HER YERDE DEMOKRASİDEN SİYASAL GERİCİLİĞE GEÇİŞ VAR

Kapitalizmi soluksuz bırakan söz konusu kriz, doğal olarak zengin kıta Avrupa'nın da bir gerçeğidir ve Avrupa'da da yukarıda belirtilen durum yaşanmaktadır.

Bilindiği üzere Avrupa, yakın dönemlere kadar demokrasinin kalesi olarak sunuluyordu. Burjuva demokrasisinin insanlığın görüp göreceği en yaşanılabilir rejim olduğu iddia ediliyordu. Buna karşın, onlara göre sosyalist ülkeler -başta Doğu Almanya örnek verilerek- birer polis rejimleri idi. Sosyalizmi karalamak ve gözden düşürmek amaçlı bu kara propaganda yıllarca sürdürüldü. Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun resmen yıkılıp dağıldığı sırada sosyalizme dönük bu karşı-devrimci propaganda ek bir ivme kazandı. Bu gelişme "tarihin", dolayısıyla da sosyalizmin "sonu", buna karşın burjuva demokrasisinin zaferi, ve ebediliği olarak sunuldu. Gorbaçov'un ve onun şahsında sovyet revizyonizminin de çanak tuttuğu bu azgın anti-komünist propaganda ilk dönem etkili de oldu. Ciddi ideolojik kırılmalara ve bunun dolaysız ifadesi olan savrulmalara yol açtı. Avrupa ve Avrupa burjuvazisi anti-komünist saldırganlığın her daim başını çekti.

1992 yılında Avrupa Birliği (AB) kuruldu ve bu kez AB demokrasinin mabedi ilan edildi. Her yere refah, barış, insan hakları ve demokrasi ihraç edilecekti, iddia buydu. Bu gelişme en çok da, liberal takımını heyecanlandırdı. Ne var ki, yaşam, hem de çok kısa bir süre sonra, onların tüm arzularının ve beklentilerinin

tam tersi yönünde geliştirdi.

Önce "sosyal devlete" elveda dendi. Avrupa'nın aç gözlü tekelleri sabırsızdı. Zira Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku engeli de kalkmıştı. Tam saldırı zamanıydı. Onlar da bunu yaptı. O güne dek yararlanılan, işçi sınıfının kendi öz mücadelesinin ve sosyalizmden duyulan korkunun eseri olan iktisadi, sosyal, siyasal ve tarihsel tüm kazanımlara dönük bir haçlı seferi başlatıldı. Saldırıların bir yanını iktisadi-sosyal yıkım, diğer yanını ise, demokratik hak ve özgürlüklerin budanması, ortadan kaldırılması oluşturuyordu.

SİYASAL GERİCİLİKTEN FAŞİZME DOĞRU

Bu aynı süreç içerisinde, daha önce bir suç olarak nitelenen faşizm bir düşünce akımı mertebesine çıkartıldı, üstelik de burjuva demokrasisinin üstünlüğünün bir örneği olarak sunulup, hoşgörü ile karşılanmaya başlandı. Faşist propaganda, eylem ve örgütlenmenin önü açıldı, gelişmeleri için her türlü imkan sağlandı. Mantar misali neo-naziler, Pegidalar, Altın Şafaklar çoğaldı, büyüdü.

Almanya'da NPD, AfD, İngiltere'de UKIP, Avusturya'da Özgürlük Partisi, Fransa'da, Marine le Pen'in Ulusal Cephe'si vb. partiler hızla ve istikrarlı biçimde hatırı sayılır bir seçmen desteğine kavuştular. Ulusal parlamentolara ve Avrupa Parlamentosu'na çok sayıda adam sokmaya başladılar. Geline yerde, Fransa'da, Avusturya'da artık cumhurbaşkanlığı için yarışıyorlar.

Tüm bu politika ve icraatların gerisinde yine Avrupa'nın aç gözlü tekelleri yer almaktadır. Irkçı-faşist saldırganlık yine tekellerin, devletin koruması altındadır. Her daim onlar tarafından desteklenmekte, finanse edilmekte ve güçlenmeleri için her türlü imkan sunulmaktadır. Neo-faşist akımlar ve partiler polis ve istihbarat örgütleri ile içli dışlıdır, ortak mesai halindedirler.

Geline yerde Avrupa'da burjuva demokrasisi ile faşizm arasında bir ince tül perdesi vardır. Günü geldiğinde bu tül perdesi de fırlatılıp atılacaktır. Mevcut gidişat önlenemezse eğer, Avrupa'nın tüm uluslardan işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri Hitler'e rahmet okutacak bir vahşetle karşı karşıya kalacaktır.

Almanya'da 25 Kasım etkinlikleri

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ve silesiyle, 27 Kasım günü, Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu (EEKK) tarafından Frankfurt Halkevi'nde etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlik, 25 Kasım'ın tarihçesine değinen açılış konuşmasıyla başladı. Ardından, başta Küba Devrimi'nin lideri Castro ve devrimci kadınlar olmak üzere tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Daha sonra değişik coğrafyalarda, özellikle de Afrika'da kadına yönelik çeşitli gerici uygulamalar ile şiddeti konu edinen kısa bir film gösterildi.

Filmden sonra ise EEKK tarafından hazırlanan, kadına yönelik şiddet ve eşitsizliği değişik boyutlarda ele alan görüntülü bir sunum gerçekleştirildi. Ailede, sokakta, iş yerinde, savaşlarda ve hapisanelerde kadına yönelik gittikçe artan şiddet çeşitli rakamlar ve istatistiklerle sunuldu. Sunum, kadına yönelik şiddetin kaynağının özel mülkiyet düzeni olduğu vurgulanarak, gerçek çözümün de ancak bu kaynağın kurutulması, yani kapitalizmin aşılmasıyla mümkün olduğu belirtilecek sonlandırıldı.

Sunum arasında ve sunumun ardından katılımcı emekçi kadınlar kendi yaşamlarından ve tanık oldukları olaylardan canlı örnekler vererek tartışmaya katılıp görüşlerini belirttiler. Sunum, yürütülen tartışmalarla sona erdi.

Etkinlik, bir emekçi kadın ile oğlunun verdikleri müzik dinletisinin ardından, şiddete, eşitsizliğe ve sömürüye karşı örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısıyla noktalandı.

26 Kasım günü de Düsseldorf'ta yapılan etkinlikte kadına şiddete dair üç sunum yapıldı. Sunumların sonunda katılımcılar görüşlerini ifade ettiler. Etkinliğe çoğunluğu kadın 150 kişi katıldı.

Airbus bin 164 kişiyi işten atacak

Fransa merkezli uçak üreticisi Airbus, kârını arttırmak için işçi kıyımına hazırlanıyor. Airbus Grup'un Toulouse'da toplanan Avrupa Komitesi, Airbus'un Paris yakınlarında bulunan Suresnes'de-

ki merkezinin 2018'de kapanacağını ve toplamda bin 164 kişinin de işten çıkarılacağını duyurdu. Şirket adına yapılan açıklamada, işten çıkarmaların 640'ının Fransa'da, 429'unun Almanya'da,

39'unun İspanya'da ve 56'sının İngiltere'de yapılacağı kaydedildi. Daha önce de Airbus Helicopters'de 582, Airbus Corporate Jet kısmında da 67 kişinin işten çıkarılacağı duyurulmuştu.

Halep, Rakka, El Bab üçgeninde savaş kızışıyor

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleyle!

ABD emperyalizmi ile Türkiye-Suudi Arabistan-Katar “şer üçlüsü” tarafından 2011’de Suriye’ye karşı başlatılan savaş Halep, Rakka, El Bab üçgeninde yoğunlaşarak sürüyor. Şam’da dinci-Amerikancı bir rejim kurma planı çökse de, cihatçı çeteleri kullanan güçler savaşın sonlandırılmasını engelliyor. Cihatçıları kullanarak hedefine ulaşmak için yıllardır çırpınıp duran dinci-sermaye iktidarı ise, hedeflerine ulaşamayınca Türk ordusunu doğrudan savaşa sürdü. IŞİD’le anlaşarak Cerablus’u işgal etmek kolay gerçekleşse de, bu yayılmacı hamleyi sürdürme hırslının Türkiye’yi savaş bataklığına çekme riski de az değildir.

Kara savaşını YPG güçlerinin sırtına yıkarak Rakka’yı “kurtarma” planı yapan ABD, bu bölgenin yönetimi konusunda Ankara’daki işbirlikçileriyle anlaştığını ilan etti. Buna göre ABD, YPG güçlerini kullanarak Rakka’yı “kurtaracak” ancak Türk devletiyle birlikte yönetecek.

Bu arada Cerablus’u işgal etmekle yetinmeyen dinci sermaye iktidarı kent çevresindeki bazı köyleri de işgal ettikten sonra stratejik önemi olan El Bab kentine göz dikti. Bu kente göz dikilmesi, Halep’i işgal etme histerisinin devam ettiğine işaret ediyor. Yüz yıl önce tarihin çöplüğünde yerini alan Osmanlı saltanatını hortlatma hevesine kapılan AKP şeflerinin izlediği yayılmacı politika, bölgesel savaş riskini artırıyor. Zira Halep bir yana El Bab’ı işgal etme girişimi bile savaşı tetikleyebilir. Bu ise AKP iktidarı ile Suriye’de işgalci konuma düşen Türk ordusunun ateşle oynaması anlamına geliyor.

YPG güçlerinin Rakka’yı ABD’ye tepside sunmak için IŞİD’le savaşa tutuşup tutuşmayacağı henüz belli değil. Çünkü böyle bir yükün altına girmek akla ziyan bir tutum olacağı gibi, PYD’nin “ABD em-

peryalizminin askeri” diye damgalanmasına da yol açacaktır. Keza ABD planlarına angaje olmak, bölge halkları nezdindeki meşruluğun yitirilmesi anlamına gelecektir.

Bölgedeki Kürt güçlerinin ABD ile işbirliğinin “stratejik boyuta” taşınacağı yönündeki talihsiz açıklamalarının bir karşılığı var mıdır henüz belli değil. Ancak ABD gibi emperyalist bir güçle “stratejik müttefik” olmanın Kürt halkı dahil tüm bölge halklarının aleyhine olacağından kuşku duyulamaz. Zira halkları kan denizinde boğan bir gücün ezilen bir halka özgürlük bahşetmesini beklemek en hafif deyimle abesle iştigaldir.

Rusya, İran, Hizbullah üçlüsünden destek alan Beşar Esad liderliğindeki Suriye yönetimi, Halep kentini cihatçı çetelerden temizleme konusunda kararlı görünüyor. Bu konuda Rusya-Suriye-İran mutabakatı bulunduğu da ilan edilmişti.

Kentin doğu bölgesindeki çetelerin kuşatma altına alınması, uzun süreli ateşkes ilan edilmesi, bu bölgedeki sivililerin tahliyesinin başlatılması, “güvenli geçiş koridorlarının” açılması, stratejik önem taşıdığı belirtilen noktaların ele geçirilmesi vb....

Tüm bunlar Suriye yönetiminin Halep’i cihatçılardan arındırma konusundaki kararlılığına işaret ediyor. El Bab’ın stratejik önemi de buradan kaynaklanıyor. Zira El Bab’ı kontrol altına almadan Halep’in “güvenli bölge” haline getirilmesi olası görünmüyor. Hal böyleyken AKP şeflerinin El Bab’ı işgal etme histerisine kapılmaları, bölgesel savaşı tetikleme riskini artırıyor. Türk ordusu Cerablus işgalini zımnen kabul etmiş görünse de, Rusya’nın El Bab kentinin işgaline kayıtsız kalmasına ihtimal bile verilmiyor.

Halep’in çetelerden arındırılması cihatçılar için ciddi bir moral darbe de olacaktır. Halep savaşının sonuçlanması

önemli bir gelişme olsa da bu, Suriye savaşının sona ereceği anlamına gelmiyor. Zira ABD ile işbirlikçilerinin kanlı elleri bu ülkeyi karıştırmaya devam ettiği sürece çatışmaların en azından belli alanlarda devam etmesi mümkündür.

Bölgedeki mevzilerini korumak, giderek de geliştirmek isteyen Rusya, ABD ile anlaşarak Suriye’deki savaşı bitirmek istiyor. Ancak bunun mümkün olup olmayacağı, ekibini azıllı faşistlerden oluşturan Donald Trump’ın Ortadoğu’da izleyeceği politikaya bağlı olacak. Eğer ABD emperyalizmi dünya jandarmalığını zorla dayatma yoluna giderse, savaşın daha da şiddetlenmesi, giderek bölgesel bir boyut kazanması, hatta yeni bir paylaşım savaşına dönüşmesi de olasıdır. Böyle bir siyasal iklimde AKP iktidarının izlediği politika tam anlamıyla ateşle oynamaktır. Çünkü ABD savaşı tırmandırma seçeneğine başvurursa, bu yayılmacı politika bölgesel savaşın fitilini ateşlemek için “biçilmiş kaftan” olacaktır.

Bu yıkıcı savaşın ağır bedellerini en başta Suriye halkları ödedi, ödüyor. Savaşın bölgesel bir boyuta taşınması ise, tüm halkların daha beterine maruz kalmalarına yol açacak. Bu koşullarda dinci-faşist zorbalığa karşı mücadele ederken AKP iktidarı ile Türk ordusunun yayılmacılığına, Suriye’yi yakıp yıkan saldırganlığa, emperyalist savaşa ve yıkıma karşı işçi sınıfıyla emekçilerin birleşik direnişini örgütlemek de hayati bir önem taşımaktadır.

Cihatçı çeteler kimyasal silah kullanıyor

Emperyalist hegemonya çatışmalarının sürdüğü Suriye’de cihatçı çetelerin kimyasal silah kullandığına dair açıklamalar yapıldı.

Rusya Savunma Bakanlığı uzmanları, 16 Kasım’da, Maraath Umm Havş yakınlarında, 240 mm’lik patlamamış, ev yapımı bir havan topu bulmuşlardı. Havan topunun 16 Eylül’de 40 kişinin yaralandığı bir saldırıda kullanıldığı, içinde koyu

renkli, yağlı bir sıvı ile dolu bir kapsül bulunduğu ifade edilmişti.

Rusya Savunma Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada da havan topunda hardal gazı tespit edildiği belirtilerek “Birleşmiş Milletler Kimyasal Silah Yasaklama Organizasyonu’nun (OPCW) prosedürleri ile uyumlu bir şekilde yürütülen titiz analiz sonucunda, saldırının yapıldığı bölgeden ve havan topun-

dan alınan örneklerde hardal gazı tespit edildi” denildi. Kimyasalın ev yapımı olduğunu söyleyen uzmanlar, bunun Suriye’deki cihatçı çetelerin kimyasal silah yapmak için gerekli malzemeleri Suriye’ye soktuklarının bir göstergesi olduğunu ifade ettiler.

Öte yandan, TSK da Haliliye bölgesinde IŞİD’in attığı roket nedeniyle kendilerine bağlı çetelerden 22 kişinin göz ve vücutlarında kimyasal gaza maruz kalma belirtileri gözlemlendiğini duyurdu.

Fidel Castro yaşamını yitirdi

Küba Devrimi'nin lideri Fidel Castro 26 Kasım Cuma günü yaşamını yitirdi.

90 yaşında yaşamını yitiren Castro, uzun zaman sonra ilk kez geçtiğimiz Nisan ayında Küba Komünist Partisi'nin 7. kongresinde konuşmuş, "Belki bu salondaki son konuşmam olacak. Kongrenin belirlediği tüm adaylara oyumu verdim, davetiniz ve beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Başta yoldaş Raul Castro olmak üzere hepimizi olağanüstü çabalarınız için kutlarım. Yola koyulacağız, geliştirmemiz gerekenleri düzelterek geliştireceğimiz olanca bağlılığımızla ve gücümüzü birleştirerek" demişti.

Kongrenin kapanış konuşmasını yapan Castro "Yakında 90 yaşında olacağım. Yakında ben de diğer önderler gibi gideceğim. Elbette hepimizin zamanı gelecek. Ancak Kübalı komünistlerin idealleri, inançları bu dünya için, insanlık için fayda sağlamaya devam edecek. Bu idealler için savaşmaya devam etmeliyiz" diye konuşmuştu.

FİDEL İÇİN YÜZ BİNLER BULUŞTU

30 Kasım günü Küba'nın başkenti Havana'da bir milyonu aşkın kişi, Küba Devrimi'nin lideri Fidel Castro için bir araya geldi. Devrim Meydanı'nda yapılan törenle Castro anıldı.

Törene Küba Devlet Başkanı Raul Castro ve Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro'nun yanı sıra dünyanın pek çok ülkesinden liderler katıldı. Rusya, Çin, İran, Ekvador, Vietnam, Güney Afrika Cumhuriyeti gibi pek çok devlet adına gönderilen mesajlar okundu.

Törene katılan liderlerin konuşmalarının ardından Küba Devlet Başkanı Raul Castro söz aldı. ABD'nin ablukasına karşı Fidel'in Küba'daki başarılarından bahseden Castro, şu ifadeleri kullandı: "Aralık 1961'de burada Fidel'le birlikte Küba'nın tamamının okur yazar hale geldiğini ilan ettik. Fidel'in dediği gibi gençlik geleceğini ellerinde tutuyor. Burada Fidel'in önünde mücadeleyi sürdüreceğimize ant içiyoruz."

Törene katılan kitleler "Yo Soy Fidel" (Ben Fidel'im) sloganlarıyla devrimin komutanını uğurladı.

Fidel Castro, 90 yıllık yaşamı boyunca insanlık tarihine mal olacak sayısız değer altına imza atarak ölümsüzleşti. Küba tarihi ile özdeşleşen efsanevi devrimci Che'nin silah arkadaşı olan Castro'nun yaşamı ve mücadelesi dünya devrim tarihine adını yazdırdı ve ardında bıraktığı miras eşsiz bir deneyim olarak devrim tarihinde yerini aldı.

Başta Küba halkının ve dünyanın dört bir yanında devrim mücadelesine omuz veren işçi ve emekçilerin ölümsüzlüğe uğurladıkları Castro'yu anlatmak bugün aynı zamanda Küba'nın emperyalizme karşı verdiği mücadeleyi anmak demektir. Zira Castro, Che ve diğer Kübalı devrimcileri tarih sahnesine davet eden şey Küba'nın içinde bulunduğu sosyo-ekonomik koşullar idi.

* İspanyolların egemenliği altında geçen 1800'lü yıllarda kölecilik ve feodal üretim ilişkileri hakimdi. Küba halkı 1800'lerin ikinci yarısında 10 yıllık bir savaşım sonucunda İspanyolları adadan atmayı başardı. Fakat yaşadığımız dönemden kulağımıza tanıdık gelen "kurtarıcı" sıfatını o dönemlerden miras alan ABD, çok geçmeden adada egemenliğini kurdu. ABD ve onun kuklası olan diktatör-lüklerle tanışan Küba halkı İspanyolların ardından savaşımını bu yeni düşmana ve onun yerli işbirlikçilerine karşı başlat-tı.

Küba Ulusal İşçi Federasyonu önderliğinde yapılan işçi grevlerinin, açlık yürüyüşlerinin hedefi salt ekonomik mücadele değil aynı zamanda Machado diktatörlüğü idi. Sınıf savaşımının keskinleşen eşiklerinde federasyon dikta tarafından yasa dışı ilan ediliyor, bu hamleye karşılık işçiler genel greve gidiyor, kırsallarda köylü birlikleri kuruluyordu. Ağustos 1933'te Havana'da gerçekleştirilen katliamda binlerce işçinin can vermesi üzerine başlayan genel grev ulusal boyutta bir ayaklanmaya dönüşüp diktatörlüğü alaşağı ediyordu. Ancak, var olan devrimci önderlik boşluğu kısa zamanda Batista'nın bir kez daha kurtarıcı söylemleri ile başa gelmesine ve kendi diktatörlüğünü kurmasına sebep oldu.

Kübalı işçiler ve emekçiler ABD ve onun kuklası diktatörlere karşı verdikleri mücadele ile sınıf savaşımını büyütürken öğrenci hareketi içinde ileriye çıkan Fidel, 165 arkadaşı ile birlikte 26 Temmuz 1953'te Moncada baskını gerçekleştirdi. Başarısız olan baskın Küba tarihinde önemli bir sayfanın açılışını beraberinde

getirdi. Tutuklanan Fidel'in savunması bir manifesto olarak tüm Küba'da yankılandı. 15 yıla mahkûm edilen ancak çıkan afla beraber 21 ay sonra serbest kalan Fidel mücadeleyi büyötmeye devam etti.

Adını Moncada baskınından alan 26 Temmuz Hareketi Fidel'in 1955 yılında Amerika'ya geçmesi ile kuruldu. İspanya İç Savaşı'na katılan Kübalı Alberto Bayo yönetiminde gerilla savaş eğitimleri alan devrimciler 2 Aralık 1956'da Granma yatıyla Küba'ya döndü. Fakat Oriente'de yaşanan çatışmalarda ancak aralarında Fidel, kardeşi Raul Castro ve Che'nin olduğu 12 devrimci Sierra Maestra dağlarına ulaşabildi. Bu andan itibaren 26 Temmuz Hareketi Küba'da mücadeleyi ören ana karakter olarak sahnede yerini aldı. Fidel'in savunmasında önerdiği üzere küçük ve topraksız köylünün, sanayi proletaryasının, orta sınıfın ve küçük burjuvazinin bazı kesimlerinin ittifakını hedefleyen hareket mücadele biçimini esas olarak gerilla savaşına dayandırdı. Sierra Maestra dağlarında konumlanan hareketin kentle kurduğu sıkı bağlar zafiri beraberinde getirdi.

Kentte Batista diktatörlüğüne karşı eylemler ve grevler yoğunlaştı. Öğrenci hareketi gelişiyor, sokak çatışmaları şiddetleniyordu. 1955 sonlarında şeker sanayiinde genel greve gidildi. Las Villas kentinde barikat savaşlarına dönüşen grevin ardından 26 Temmuz Hareketi'nin kent örgütlenme sorumlusunun katledilmesi üzerine 30 Haziran 1957'de Santi-

ago'da ilan edilen genel grev de barikat savaşına döndü. İş bırakma bütün bölgeye yayılırken donanma ayaklanması ile bir başka kent birkaç gün isyancıların denetimine geçiyordu. Barikat savaşlarına, genel grevlere karşılık şiddetini arttıran diktatörlük Küba halkının onurlu mücadelesi ile yıkıldı.

* Gerilla savaşı ve işçi grevlerinin sarsıcı etkileriyle yıkılan diktatörlüğün yerine Küba'da sosyalizmin eşitlik ve özgürlük rüzgarları esmeye başladı. Diktatörlüklere karşı verilen mücadele içinde şekillenen Küba halkı devrimci-demokrat hükümetine sahip çıkıyor, ABD'nin saldırılarına, komplolara, karşı devrimci ayaklanmalara Kübalı işçi ve emekçiler sokakları zaptederek yanıt veriyordu. Ağır ambargolara rağmen sosyalist politikaları hayata geçirmeye çalışan Küba, sınırlı kaynaklarıyla dahi sağlık, eğitim gibi alanlarda yarattığı başarılarla kapitalist dünyanın hayranlığını üstüne çekmeyi başardı.

Küba'da sosyalist bir toplumun inşasından söz edilemeye de Küba Devrimi, dünya devrim tarihindeki özgün yerini almıştır. Küba Devrimi'nin mimarı ve komutanı olan Fidel Castro da devrim tarihinin kızıl sayfalarına adını büyük harflerle yazdırmıştır. Ve insanlık Fidel Castro şahsında devrim davasına omuz veren ve önderlik eden devrimcileri onurla anmaya devam edecektir.

Fidel ezilen milyonların kalbinde yaşamaya devam ediyor!

Küba Devrimi'nin mimarı Fidel Castro 90 yaşında hayata veda etti. Hayatını emperyalizme karşı mücadele ve ezilenlerin kurtuluşu için adanmış Fidel Castro emperyalist kara propagandaya rağmen dünya halklarının gönlünde taht kurmuştu.

FİDEL NELER YAPMIŞTI?

Küba 1959 Devrimi öncesinde gayri-resmi bir Amerikan sömürgesiydi. Küba için Amerika'nın kumar merkezi, hatta "genelevi" denirdi. Al Capone gibi mafya liderleri diktatör Batista'yı maşa bağlamıştı. Devrim bu çürük düzene hedef aldı. Bu yüzden Küba Devrimi, Amerikan devleti, CIA ve Amerikan mafyası işbirliğiyle defalarca saldırıya uğradı. Castro'ya sayısız suikast düzenlendi. Küba'dan kaçanlar ABD'nin desteğiyle adayı işgal etmeye çalıştılar.

Her şeye rağmen bu bitmek bilmeyen saldırılar ve ambargo nedeniyle yaşanan yokluklar içinde Castro ve arkadaşları yollarından şaşmadı, asla pes etmediler. Çok zor koşullar altında mücadelelerini sürdürdüler. Öyle ki, bunca yokluklar içinde hala pek çok açıdan örnek gösterilen bir ülke yarattılar.

Fidel ve arkadaşları 26 Temmuz 1953'te ilk büyük eylemlerini gerçekleştirdiler. Ama Moncado Kışlası baskını felaketle sonuçlandı. Çoğu öldü, yakalandı ya da idam edildi. Ancak askeri olarak büyük bir yenilgiyle sonuçlansa da Moncada baskını Havana'da çok büyük bir siyasi hava yarattı.

Batista, tutsak aldığı Fidel'i öldürmeye çalışsa da başarılı olamadı. Fidel'in yargılanması ise büyük bir olay oldu. Fidel duruşmada elini masaya vurarak, "Beni mahkum edin, önemli değil. Tarih beni aklayacaktır" diyordu. Fidel savunmasında aynı zamanda hedeflerini şöyle açıklıyordu:

"Toprak yoksul köylülere dağıtılacak, fabrikalarda karın yüzde otuzu işçilere verilecek, haksız kazanç ürünü zenginliklere el konulacak..."

Fidel yargılama sonunda 15 yıl ceza aldı, ancak 21 ay sonra çıkan genel af nedeniyle serbest bırakıldı.

Hapisten çıktıktan sonra Meksika'ya gitti ve orada Batista rejimine karşı yeni bir hareket planladı. Bir yıl sonra yeni bir gerilla gücünün çekirdeği oluşmuştu. Genç bir Arjantinli doktor olan Ernesto Che Guevara da artık ona katılmıştı.

Daha sonra hep birlikte toplam 82 kişi Granma adlı tekneyle Küba'ya doğru

Fidel emperyalizme ve kapitalizme karşı umudun sembolüdür! Fidel hangi zor koşullarda olunursa olunsun azmin ve kararlılığın sembolüdür! Fidel insanlık için hayatını ortaya koymanın, sosyalizm davasına inancın sembolüdür!

yola çıktılar. Küba'ya yaptıkları bu çıkarma ile birlikte Santiago kentinde yeni bir ayaklanma olmasını bekliyorlardı.

Tekne karaya varmadan önce gerillalardan biri denize düştü. Onu aramaya başladılar. Bu umutsuz arayış sırasında Fidel'in tavrı çok netti: Onu bulana kadar hiçbir yere gitmeyeceğiz dedi. Böylelikle gerillaların Fidel'e olan bağlılığı çok güçlendi, artık herkes onun kimseyi arkada bırakmayacağını biliyordu.

Ancak Granma çıkarması da başarısızlıkla sonuçlandı. Çünkü Batista'nın askerleri isyanı bastırdı. Fidel ve arkadaşları karaya çıktıktan sonra araziye dağıldılar. Bu sırada karaya çıkan 82 kişiden yalnızca 12'si Sierra Maestra'da bir araya gelmeyi başardı.

Burada kısa sürede çalışmaları sayesinde çevredeki köylülere yanlarına aldılar, kentlerde de muhalif güçlerle bağlarını geliştirdiler. Ancak Batista rejimi de baskısını arttırıyordu. Bu yıllarda yaklaşık 20 bin kişinin rejim tarafından katledildiği tahmin ediliyor.

Ancak mücadele yine de büyüyordu. Nihayet Ocak 1959'da küçük ve inatçı bir grup devrimci tarafından başlatılan ve kararlılıkla sürdürülen mücadele zafere ulaştı.

Diktatör Batista 1 Ocak günü ülkeden

kaçtı. Fidel ve arkadaşları Havana'ya girdiler. Büyük bir halk desteğiyle karşılandılar.

EMPERYALİZME KARŞI DEVRİMİ KARARLILIKLA SAVUNDULAR!

Devrimin ilk yılında Fidel ve arkadaşları Küba'nın bağımsızlığını sağlamak için adımlar attılar. Batista rejimi zamanında tarım arazilerinin neredeyse yüzde 70'i yabancıların elindeydi. Şeker sanayisi ABD'nin elindeydi. Yeni yapılan tarım reformu ABD'nin çıkarlarına ters düşüyordu. ABD'nin elindeki petrol rafinerileriyle ilgili anlaşmazlık üzerine Küba yönetimi şirketleri kamulaştırdı. ABD ise Küba'nın şeker kotasını kıstı. Küba ise buna ABD'nin tüm mülklerini kamulaştırarak yanıt verdi. ABD ise bunun üzerine Küba'ya yönelik ambargoya başladı.

Fidel ve arkadaşları bundan sonra en büyük işlerinden biri olarak eğitimi ve sağlığı parasız yaptılar. Büyük bir okuma-yazma seferberliği başladı. Tıp eğitimi yaygınlaştırıldı.

Tüm bunlar ABD'nin baskısını arttırdı. Böylelikle 1961 yılında CIA tarafından organize edilen Domuzlar Körfezi harekati gerçekleşti. Ancak Küba halkı ABD'ye karşı devrimi başarıyla savundu. 3 gün

süren çatışmaların ardından ABD yenildi. Fakat ABD'nin saldırıları sona ermedi, sayısız suikast, baskı ve ambargoya rağmen Küba halkı direnmeye devam etti. Kazanımlarına sahip çıktı.

Öyle ki, Küba onca yokluğun içinde vatandaşlarına sağlık ve eğitimi parasız vermeye devam etti. Dünyanın en iyi ve gelişmiş sağlık sistemini kurdu. Bunun için dünyanın pek çok bölgesinden insanlar hastalıklarına çözüm bulmak için Küba'ya akıyor. Küba'da gıda, eğitim, sağlık, ev, gaz, telefon bedava.

Bu küçük adanın dik ve onurlu halkı hâlâ emperyalizme karşı direnmeye devam ediyor.

Fidel yok artık ama onun hayatını adadığı idealleri ve onurlu mücadelesi bugün dünyanın her yanında milyonlarca insanın kalbinde yaşamaya devam ediyor.

Fidel emperyalizme ve kapitalizme karşı umudun sembolüdür!

Fidel hangi zor koşullarda olunursa olunsun azmin ve kararlılığın sembolüdür!

Fidel insanlık için hayatını ortaya koymanın, sosyalizm davasına inancın sembolüdür!

Anısı ve mücadelesini yaşatacağız!

BURSA'DAN MİB'Lİ BİR İŞÇİ

Ticarethane değil üniversite için sonuna kadar mücadele!

Öğrenci gençlik olarak işsiz kalma ihtimalini göze alarak okullarımızı bitirmeye çalışıyoruz. Bir taraftan da sistemin önümüze koyduğu engellere karşı mücadele veriyoruz. Birçoğumuz işçi-emekçi ailelerimizden aldığımız paralarla ya da bulabilirsek herhangi bir yerden aldığımız bursla, devletten aldığımız geri ödemeli krediyle geçinmeye çalışıyoruz. Bunların eksik veya yetersiz kaldığı durumlarda, bilhassa yazın bir işe girip çalışıyoruz. Bazılarımız da her ne kadar zor olsa da okul ile işi bir arada götürüyor. Bu durum daha şimdiden sömürü ilişkilerinin içine girdiğimizin somut bir örneği oluyor. Bulduğum bölgeden örnek vermek gerekirse; Tekirdağ'da eğitim masraflarını karşılamak için bir lokantada motosikletli kuryelik yapan öğrenci arkadaşımız, yaptığı kaza sonucunda hayatını kaybetti.

Peki ya öğrenciler neden bu kadar paraya(!) ihtiyaç duyuyor? Zaten barınma başlı başına bir sıkıntı oluyor. Öğrenciler, bir ihtimal çıkarsa tek odada 7-8 kişinin bulunduğu devlet yurdunda, oldukça

masraflı özel yurttan, ne olduğu belli olmayan pansiyonlarda ya da evde kalıyor. Barınmanın yanına ulaşım, yemekhane, kantin vb. masrafları eklemek gerekiyor. Açıkçası bizlere öğrenciden çok müşteri gözüyle bakılıyor. Bunların yanı sıra, yine okulundan örnek versem bir eyleme katıldı diye okuldaki işinden çıkartılan ve gözaltına alındıkları gerekçesiyle devlet yurdundan atılan ve evsiz kalan birkaç arkadaşımız olmuştu.

Kısacası sermaye devletinin baskısı bizlerin üzerinde de eksik kalmıyor. Yıllardır parasız eğitim isteyen öğrencilere saldıran ve zindanlara atan sermaye devleti, har(a)çların kaldırılmasını (ikinci öğretimlerin hâlâ ödediğini belirtmekte fayda var) seçimlerde propaganda malzemesi yapmıştı. Bunların yanında teknopark vb. yerlerle burjuvazi okullarımızı kendi arka bahçesiymişçesine kullanıyor. Sermaye buralarda piyasanın ihtiyaç duyduğu projeleri öğretmenler aracılığıyla öğrencilere vererek bizlerin emeği üzerinden para kazanıyor.

Biz birkaç hafta önce otobüs sıkıntısını çözmek için öncülüğünü ettiğimiz bir imza kampanyası başlatmıştık. Toplamda 700'e yakın imza toplamış ve sonucunu da almıştık. Kampanya sürecinde öğrenciler imza atmakla yetinmeyip bunun ötesine geçip yardımcı olmuşlardı ve ortaya kantin boykotu vb. fikirler atılmıştı. Açıkçası ben bu durumu biraz sınıf mücadelesiyle ilişkilendirmiştim. Çünkü öğrenci gençlik de birilerinin öncülük edip bir kıvılcım başlatmasıyla harekete geçmişti. Ben üniversitelerimizde yakıcı gündemlerin yanında bu tür öğrenci sorunlarına da dikkat çekmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu, okuldaki insanlarla iletişim kurmamızı ve bize güvenmelerinin önünü açıyor.

Bizler her şeye rağmen bugün üniversiteleri abluka altına almak isteyen sermaye devletine ve 12 Eylül darbesinin ürünü YÖK'e karşı parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkımızı savunacağız!

TRAKYA ÇMF'DEN BİR ÖĞRENCİ

Dev-Lis: Sıla Yalçın ve Bahtiyar Çiftçi yalnız değildir!

Akademisyen Nuriye Gülmen'in kamudan ihraç edilmesinin ardından başlattığı direnişi esnasında Dev-Lis'li iki kadın öğrenci destek için 'öğretmenime dokunma' diyerek bir eylem gerçekleştirmişti. Ardından Sıla Yalçın okul yönetimi tarafından okuldaki uzaklaştırılmıştı. 21 Ekim günüye eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için Antalya İl Milli Eğitim önünde eylem gerçekleştiren Bahti-

yar Çiftçi'ninde okuldan uzaklaştırıldığı duyuruldu.

Dev-Lis baskılara karşı 26 Kasım'da İzmir'de basın toplantısı düzenledi. Toplantıda son dönem baskıların, haksızlıkların arttığı okullarımızda cinsiyetçi, bilimsel olmayan gerici bir eğitimin zeminin hazırlandığı bir süreçte proje okul ve imam hatip dayatmaları hatırlatılarak "Liselerden bizleri değil çeteleri temizle-

yin ki o dilinizden düşüremediğiniz eğitimin önü açılmalı. Okuldan atılınca susacağımızı sananlar yanılıyorlar, daha güçlü döneceğiz. Sıla ve Bahtiyar arkadaşlarımızı yalnız bırakmayacak, okullarına geri alınana kadar bu kavganın takipçisi olacağız" diyerek demokratik lise mücadelelerini büyüteceklerini dile getirdiler.

Basın toplantısına DLB ve Dev-Lis-K destek verdi.

Protestoya polis saldırdı

Adana'da tarikata bağlı Aladağ Tahsil Çağındaki Talebelere Yardım Derneği Orta Öğretim Kız Yurdu'nda çıkan yangında 12 kişinin katledilmesinin ardından 30 Kasım günü Ankara'da öğrenciler Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) önünde eylem yapmak istedi. Yangında sorumluluğu bulunan sermaye devletini ve yurt yetkililerini protesto etmek için Güvenpark önünde toplanarak MEB önünde eylem yapmak isteyen öğrencilere polis saldırdı. Biber gazıyla saldırıya geçen polis, öğrencileri darp ederek gözaltına aldı. Polis saldırısında 24 kişinin gözaltına alındığı belirtildi.

5 bin öğretmen göreve iade edildi

15 Temmuz darbe girişiminin ardından sermaye devleti tarafından görevden alınan öğretmenlerin 5 bininin göreve iade edildiği bildirildi. Konuyla ilgili olarak basına bilgi veren Eğitim-Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca, Hatay'da 925, Batman'da 800, Van'da 466, Adıyaman'da 400, Urfa'da 400 öğretmenin görevlerine geri döndüğünü açıkladı. Karaca, "İlk etapta 9 bin 400 üyemiz sendikal faaliyetlerinden dolayı açığa alınmıştı. Buradan bakıldığında hepsinin görevine dönmesi gerekiyor" diye konuştu.

Diyarbakır'da ise KHK ile açığa alınan 4 bin 319 öğretmenden, 2 bin 253 öğretmenin göreve başlamasının önünü açan bakanlık yazısı, Milli Eğitim Müdürlüğü'ne ulaştı.

Bakanlık Teftiş Kurulu'ndan geçen ve soruşturması tamamlanan ve göreve başlayacak 2 bin 253 öğretmenin isminin yer aldığı liste ve görev izni Milli Eğitim Müdürlüğü'ne ulaştı. Soruşturmaları tamamlanan 2 bin 253 öğretmenin, görevlerine başlayacağı öğrenildi.

İEKK'dan 25 Kasım eylem ve etkinlikleri

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK), 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesiyle bir dizi kentte eylem ve etkinlikler gerçekleştirdi.

İZMİR

26 Kasım günü İzmir'de "Kırlı savaş politikalarına, gericiliğe, şiddete ve sömürüye karşı; direnişi seçiyoruz!" şiarıyla Karşıyaka İzban önünde bir araya gelen işçi ve emekçiler, buradan Akbank sokağına yürüdüler. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarla Karşıyakalı emekçiler mücadeleye çağrıldı. Yürüyüş başladığından itibaren polis sık sık yolu kesmeye, eylemi engellemeye çalıştı. Ülkücülerin masa açmasını bahane eden polis eylemi engellemeye çalışırken kararlı duruş sonrası polis geri çekildi.

Eylemde konuşan İEKK temsilcisi, emekçi kadınlara dönük hak gasplarına ve artan kadına yönelik şiddete dikkat çekti. Kürt halkına yönelik saldırılara da değinen temsilci, kadınların kirli savaşlardan etkilenmesine OHAL ile yaşanan hukuksuzlara da dikkat çekti. İEKK temsilcisi konuşmasını mücadele çağrısı ile

sonlandırdı. Eylemde DEV TEKSTİL adına da bir konuşma yapıldı.

ANKARA

Ankara İEKK'nın 26 Kasım günü gerçekleştirdiği etkinlik Fidel Castro şahsında devrim mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuyla başladı. Ardından yapılan açılış konuşmasında, 25 Kasım'ın tarihsel önemi özetlendi, güncel olarak kadına yönelik baskı ve şiddet politikaları eleştirildi. Sinevizyon gösteriminin ardından söyleşi bölümüne geçildi. Söyleşide kadına yönelik şiddetin son 14 yılda AKP eliyle tırmandırılmasına rağmen, asıl olarak şiddeti kapitalizmin ürettiği ifade edildi. Mirabel Kardeşler şahsında Dominik Cumhuriyeti'nde yaşananlardan yola çıkılarak, güncel gelişmelerle birlikte baskı, şiddet ve özünde sömürüye karşı direnmenin gerekliliği ele alındı. "Ben Ulrike bağıryorum" adlı oyunun sergilenmesinin ardından, söylenen türkü ve çekilen halaylarla program sona erdi.

İSTANBUL

İEKK İstanbul Kadıköy'de de 27 Kasım günü eylem yaptı. Yapılan konuşmalarla

çevredekiler baskı ve gericiliğe karşı eyleme çağrıldı. Yapılan basın açıklamasında kadınların hayatına dönük gerici müdahalelerin OHAL saldırılarıyla el ele gittiği vurgulandı. Tecavüz yasasına değinilen açıklamada saldırılara karşı Mirabel Kardeşler gibi direnmekten, toplumsal devrim ve sosyalizmden başka bir yol olmadığını altı çizildi.

İstanbul Ümraniye'de Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) tarafından "Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye, gericiliğe, şiddete karşı direnişi seçiyoruz!" şiarıyla etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlikte Ekim Devrimi'nin kadın sorununa yaklaşımını anlatan belgesel gösterildi, EKK'nın hazırlamış olduğu şiir ve drama sergilendi. Şiir dinletisinde işçi-emekçilere, kadınlara direniş çağrısı ön plana çıkarken, dinleti karanlık günlere karşı mücadele çağrısıyla bitirildi. Etkinlik EKK adına yapılan konuşma ve müzik dinletisi ile sonlandı.

Aynı gün Adana ve Bursa'da yapılan etkinliklerle de kadın sorununun kapitalizmden kaynaklandığına vurgu yapılarak kadına şiddetin önlenmesi için kapitalizme karşı mücadele edilmesi gerektiği söylendi.

İllerde 25 Kasım eylemleri

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü dolayısıyla çeşitli illerde eylemler yapıldı. 25 Kasım günü Kocaeli ve Kayseri'de eylemler yapıldı. Kocaeli'de Kadın Platformu'nun çağrısıyla bir araya gelen kadınlar polisin engellemelerine rağmen eylem yaparken, Kayseri'de ise meşaleler yakılarak kadına yönelik şiddet protesto edildi.

Taksim'de bine yakın kadın Tünel'den Galatasaray Meydanı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Okunan basın açıklamasında 2016'nın ilk on ayında en az 220 kadının katledildiğine, en az 352 kız çocuğunun cinsel istismara uğradığına dikkat çekildi. Kadına yönelik şiddet, tecavüz ve kadını ikinci sınıf insan olarak görmenin, devlet tarafından teşvik edildiği belirtilen açıklamada LGBTİ cinayetlerine de değinildi. AKP'nin tecavüzü meşrulaştırmaya dönük yasasına tepki gösterilen açıklamada, Suriyeli kadınlara dönük tecavüz ve şiddete de dikkat çekildi.

Emekçi Kadınlar (EKA) tarafından da Galatasaray Lisesi önünde tiyatro gösterimi yapılarak basın açıklaması okundu.

26 Kasım günü İzmir Kadın Platformu yürüyüş düzenledi. Eylemde konuşan Sanem Deniz Kural, kadın yazarların ve siyasetçilerin tutuklanmasıyla kadınlar üzerinde baskı kurulmaya çalışıldığını belirtti. Kadınların yıllardır mücadele ederek kazandıkları haklara göz dikildiğini ifade eden Kural, "saldırıları karşısında örgütlenerek mücadeleye devam ediyoruz" dedi.

27 Kasım günü Kadıköy'de gerçekleştirilen eylemde, katledilen kadınların yakınları konuştu. Konuşmalarda kadın katilleri için ceza istenirken önlerine tecavüzü aklamaya çalışan yasanın getirildiği söylenerek tepki gösterildi. "Çocuk geline giydirdiğiniz beyaz bezi allayıp pullasınız da o gelinlik değil kefenidir" diyen kayıp yakınları cezasızlığa dikkat çektiler. Eylemin devamında iktidar sözcülerinin tecavüz yasasını ortaya atarken "mağdurlar var onlar için düzenliyoruz" minvalindeki sözlerine değinilerek, "Muhatabını dinlemeye o kadar meraklıysanız buradaki aileleri dinleyin" dendi.

Çocuk istismarında 'rıza yaşını' 12'ye düşürme tehlikesi

Dinci-gerici AKP iktidarının çocuk istismarcılarına af anlamına gelen önergesi toplumsal muhalefetin tepkileri nedeniyle geri çekildi. Ancak dinci iktidar, 24 Kasım gecesi meclisten geçirdiği torba yasayla "cinsel ilişkiye rıza yaşının 12'ye düşürülmesine" kapı araladı.

Geçtiğimiz Temmuz ayında Anayasa Mahkemesi (AYM) TCK'nın 103. Maddesinde yer alan '15 yaşını tamamlamamış her çocuğa karşı gerçekleştirilen her türlü cinsel davranışın cinsel istismar sayıla-

cağına' ilişkin hükmü iptal etmiş, yasadışı oluşan boşluğun doldurulması için 6 ay süre vermişti.

AYM'nin 11 Aralık'a kadar süre tanıdığı "boşluk", gerici iktidarın 24 Kasım akşamı meclisten geçirdiği torba yasayla "dolduruldu."

"12 yaşından küçük çocuklara yönelik tecavüz suçunun cezasında arttırım yapılması" maskesiyle torba yasaya konan maddede istismar suçları için yaş kademelendirilmesi yapıldı. Bu ise "cinsel iliş-

kiye rıza yaşının 12'ye düşürülmesine" kapı araladı, kız çocuklarının zorla ve erken yaşta evlendirilmesinin yasallaştırılması için taşları döşedi.

13 yaşında bir kız çocuğuna yönelik cinsel istismar davasında mahkeme "rızası var" bahanesiyle tecavüzcüleri aklayabilecek, bir hakimın yasa da yer alan yeni maddeye göre vereceği karar içtihat kabul edilerek, yasalasmasına bile gerek kalmadan çocuk istismarı davalarında rıza ve evlilik yaşı 12'ye düşürülebilecek.

Siyasi tutsaklarla dayanışmaya

OHAL'le birlikte yasal keyfiyet silahını eline alan iktidar, kendisine muhalif olan tüm kesimlere dönük tutuklama terörü- ne hız verirken, hapishanelerde de devrimci-siyasi tutsaklara dönük işkence ve tecrit uygulamalarını yoğunlaştırdı.

Hapishanedeki hasta tutsakların tedavileri engelleniyor. Ameliyat veya muayene tarihleri belli olan tutsaklar hastaneye aylar veya yıllar sonra götürülüyor. Yine ölümcül hastalıklar da dahil kullanmaları gereken ilaçlar tutsaklara verilmiyor. Geline yerde hasta tutsaklar ölüme mahkum ediliyor.

Sayım, arama gibi bahanelerle tek kişilik veya üç kişilik hücreleri basan onlarca gardiyan, tepki gösteren tutsakları darp ediyor, hücreleri talan edip eşyalarını gasp ediyor.

YAYINLARA ERİŞİM ENGELLENİYOR

Saldırıların bir diğer ayağını ise yayın yasakları oluşturuyor. Tutsakların devrimci-sosyalist yayınlara ulaşımının önüne geçilmeye çalışılıyor. Hapishane idareleri tutsaklara posta yoluyla gönderilen yayınları haftalar, aylar boyunca bekleterek tutsakların dışarıyla bağını koparmaya çalışıyor. Kimi yerde toplatması olmayan yayınlar dahi keyfi olarak tutsaklara verilmekten, birçok hapishanede tutsaklara gönderilen yayınların bir kısmı "Burada yoktur" denilerek göndericiye iade ediliyor. Tekirdağ F Tipi'nden Edirne F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edilen Ali Gülmez isimli siyasi tutsağa gönderilen neredeyse hiçbir yayın kendisine verilmekten, gönderilmesinin üzerinden bir yıla yakın bir zaman geçmesine rağmen sürgün edildiği hapishanede bekletilen yayınların iade edilmesi bunun en çarpıcı örneğini oluşturdu. Üstelik üzerinde hapishane idaresinin "Görül-müştür" mührü vurulmuş halde. Yine dışarıyla bağları asgariye indirilmiş,

tecrit altında tutulan tutsakların kendilerine gönderilen yayınları arşiv olarak tutmasına da izin verilmeyerek arama adı altında yapılan baskınlarda bunlar da gasp ediliyor. Yalnızca yayınlar değil, tutsakların yazınsal üretimleri de hedefte bulunuyor. Yakın zamanda TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan'ın Alpogut Direnişi üzerine yaptığı yazı çalışmaları Şakran Kadın Hapishanesi yönetimi tarafından gasp edildi.

Hapishane görevlileri tarafından saldırıya uğrayan tutsaklara bir de soruşturmalar açılırken, ayları bulan iletişim cezaları, görüş yasakları gibi uygulamalarla tecrit daha da koyulaştırılmaya çalışılıyor. Görüşe gelen aileler tacize varan derecede aramadan geçirilirken, tutsak yakınlarına da fiili saldırılar gerçekleştiriliyor.

Son olarak Ceza Muhakemeleri Kanunu'nda yapılan değişiklik ile tutsakların yayınlara erişim hakkı tümten gasp edilmek isteniyor. Muhaliflerini bastırmanın yolu olarak "terör" demagojisine sarılan iktidar, hapishanelerde de "terör örgütlerine" ait yayın bulundurulmasının yasak olduğuna hükmetti. Açıktır ki Cum-

huriyet gazetesi yönetici ve yazarlarının bile "FETÖ" bahanesiyle tutuklanabildiği bugünün koşullarında, "terör örgütü yayınları" alabildiğine geniş bir yelpaze içerebilir.

İÇERİDE DIŞARIDA HÜCRELERİ PARÇALA

Türk sermaye devletinin tarihi bir açıdan da zindanlar tarihidir. Kuruluşundan bugüne kendisine muhalifleri, devrimcileri, komünistleri zindanlara dolduran sermaye devleti, ne zaman ki hak gasplarına, sosyal yıkım saldırılarına girişse, öncelikle toplumun en ileri kesimleri olan devrimcilere saldırmıştır.

Bugün de başta kıdem tazminatı hakkı olmak üzere işçi ve emekçilerin son kalan hakları da gasp edilmek isteniyor, kölelik koşulları dayatılıyor. İşçi ve emekçiler bir yandan gasp edilmek istenen hak ve özgürlüklerine sahip çıkmalı, öte yandan sermaye düzenine karşı mücadele eden devrimci-ilerici tutsakları sahiplenmek gündeminde olmalıdır. Sermaye devletinin tutsaklar üzerindeki tecriti koyulaştırma çabasına karşı tutsaklarla dayanışma büyütülmelidir.

244. F Oturması Mehdi Boz için yapıldı

244. F Oturması eylemi 26 Kasım günü, Edirne F Tipi Hapishanesi'nde ki hasta tutsak Mehdi Boz için yapıldı. Mehdi Boz'un 1995'te gözaltına alınarak 40 günlük işkencenin ardından tutuklandığı belirtilen eylemde 22 yıl boyunca pek çok hapishaneye sürgün edildiği söylendi.

Eylemde yapılan açıklamada, tutuklandıktan sonra gördüğü işkenceler nedeniyle ailesinin Boz'u tanıyamadığı belirtildi ve açıklama şu sözlerle devam

etti: "Hapishaneye girmeden önce hiçbir sağlık sorunu yoktur ancak geçen yıllar içinde pek çok şikayeti olmaya başlar. Psikolojik rahatsızlığı nedeniyle aşırı temizlik ve hijyen takıntısı hapishane şartlarında çok fazla yıpratır. Yüksek tansiyon ve prostat hastalıklarının yanı sıra vücudunda ve ellerinde kalın kabuklar ve sürekli şişme olur."

Boz'un 2013 yılında tiroid bezlerinde nodül olduğu ve ameliyat olması gerektiği söylenen açıklama şöyle devam

etti: "Yaklaşık 2 yıl sonra 25 Mayıs'ta nihayet ameliyat edilir. Ameliyattan sonra bir-iki ay içinde radyoterapi tedavisine başlanacağı söylenir. Ardından altı ay geçmesine rağmen herhangi bir tedaviye başlanmayan Mehdi Boz, Samatya Nükleer Tıp Merkezi'ne iki kez götürülür, mahpus koşulu olmadığı gerekçesiyle alınmaz. Metris R Tipi Hapishanesi'nin de yer olmadığı bahanesiyle kabul etmediği Mehdi Boz'un tedavisi sürekli engellenmektedir."

Cumartesi Anneleri Nihat Aydoğan'ın akıbetini sordu

Cumartesi Anneleri 26 Kasım günü 609. haftasına giren eylemlerinde 1994 yılında gözaltında kaybedilen Nihat Aydoğan ve kayıp avukatlarını andı.

"YALAN DUVARINA BİR TUĞLA DAHA KONDU"

Hasan Ocak'ın abisi Ali Ocak Beykoz Cumhuriyet Savcılığı'nın Hasan Ocak'ın katilleri için zamanaşımı kararı vermesine tepki gösterdi. Kardeşinin gözaltında kaybedilme sürecinde yaptıkları bütün başvurulara "Böyle biri gözaltına alınmamıştır" cevabı aldıklarını hatırlatan Ocak "Beykoz Cumhuriyet Savcılığı bu yalan duvarına bir tuğla daha koydu" dedi. Ocak, kardeşini katleden işkenceci polislerden hiçbirinin ifadesinin bile alınmadığını söyledi.

1994 yılında gözaltında kaybedilen Nihat Aydoğan'ın kızı Necbir Aydoğan da babası için başvurdukları bütün mahkemelerden sonuç almadan döndüklerini aktararak "Varsa yargı katiller yargılanana kadar iki elimiz yakanızda olacak. Babamızın hesabını sormaya devam edeceğiz" dedi.

Konuşmalardan sonra Av. Gülseren Yoleri tarafından okunan açıklamada artan hak ihlalleri ve hukuksuzluğa dikkat çekildi. Açıklamada katledilen kayıp avukatları için etkin bir soruşturma yapılmamasına tepki gösterildi.

"GÖZALTINDA KAYBEDİP 'SERBEST BIRAKTIK' DEDİLER"

Açıklamanın devamında Nihat Aydoğan'ın Mardin Midyat'ta yaşadığı köyünde koruculaştırma baskıları nedeniyle gözaltına alınarak işkencelerden geçirildiği söylendi. 30 Kasım 1994 sabahı evinden gözaltına alınan Aydoğan'ın Midyat Jandarma Karakolu'na, daha sonra da Mardin Jandarma Merkez Komutanlığı'na götürüldüğü, kendisini soran ailesine "serbest bıraktık" denildiği aktarıldı. Aydoğan'dan bir daha haber alınmadığı söylenen açıklama katillerin yargılanması istenerek sonlandırıldı.

Emperyalist savaşa ve yıkıma karşı mücadeleye

Ortadoğu coğrafyası bugün tam anlamıyla kan gölüne dönmüş durumda. Emperyalistler kendi kirli emelleri için bölgedeki işbirlikçilerini de kullanarak halkları etnik, mezhepsel ayrımlar üzerinden bölüp parçalamaya çalışıyor. Bölge halkları ya ağır savaş koşullarında ya da hayatını “kurtarmak” için çıktığı göç yolculuklarında yaşamını yitiriyor. Hayatta kalanlar ise mülteci olarak gittiği ülkelerde, en berbat koşullarda yaşıyor, güvencesiz olarak çalıştırılıyor.

Türkiye’ye bölgeden kaçarak gelenler sadece emekçiler değil. Aralarında zenginler de var. Ama iki tarafın da yaşamına bakarsak, dağlar kadar fark olduğunu görürüz. Birileri (emekçiler) merdiven altı denilen yerlerde çalıştırılırken, diğerleri lüks otellerde, evlerde kalarak hayatına devam ediyor ve Suriyeli emekçiler onların umurlarında bile değil.

Bu durum (Suriyeli emekçilerin ucuz iş gücü olarak çalıştırılması) gericiliğin etkisi altındaki Türkiye’deki işçi ve emekçilerin Suriyelilere düşmanlaşmasına yol açabiliyor. “Neden savaştan kaçtılar, savaşsalar mı?”, “İnsan vatanını bırakır mı?” ya da “onlar yüzünden bizlerin de maaşları düştü” diyorlar.

Evet maaşlar düşmüş olabilir ancak bu Suriyeli mültecilerin yüzünden mi, yoksa patronların bu durumu fırsata çevirmelerinden mi kaynaklanıyor?

Ama diyelim ki Suriye’de kalıp savaş-

mayı seçtiler, peki emekçilerin bundan çıkarı ne olacak? Suriye’de bugün iki emperyalist taraf ve onların işbirlikçileri savaş halindeler. Her iki taraf da sözde Suriye’ye “eşitlik ve özgürlük” getireceği yalanını ortaya atıyor. Peki savaşı hangi taraf kazanırsa kazansın emekçilerin yaşam koşulları değişecek mi? Gerçekten eşitlik-özgürlük gelecek mi? Tabi ki hayır!

Dünya bugüne kadar iki tane büyük emperyalist paylaşım savaşı gördü. Bugün Ortadoğu’daki savaşın daha da büyüterek üçüncü bir emperyalist paylaşım

savaşının çıkabileceği konuşuluyor. Diğer savaşlara da bakarsak bu savaşlarda ölenler, bütün cefayı çekenler emekçiler olmuş, savaşın sonundaysa balı, kaymağı yiyenler hep zenginler olmuştur.

Türkiye de bu savaşa kendi kirli emelleri için dahil olmak istiyor. Türk devleti Fırat Kalkanı operasyonu ya da “İŞİD’le mücadele” bahanesiyle Musul’da da savaşa girmeye çalışıyor. Savaşı körükleyen onlar, ancak ölenlerse işçi ve emekçiler. Şairin de dediği gibi “Savaşı zenginler çıkarır yoksullar ölür.” (Bertolt Brecht)

Pekâlâ emekçiler ne yapmalı? Aslında

bu sorunun cevabını Rusya işçi ve köylüleri Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde pratik bir şekilde ortaya koymuştu. Onlar silahlarını kardeş halklara, işçi ve emekçilere değil kendi burjuvalarına doğrultarak emekçinin emekçiyi öldürmesine izin vermemişlerdi.

Türkiye işçi ve emekçileri de Suriyeli işçi-emekçi kardeşlerini kendilerinin bir parçası olarak görmeli ve bu savaşı çıkartanlara, yine kendi sefil çıkarları için savaşın daha da kızışmasını isteyenlere karşı birleşmeli, mücadele etmelidir.

C. AKIN

AVM dikmek ve inşaat yapmakla nam salmış AKP iktidarı, gelinen yerde yıkıntılar üzerine bina dikmeye çalışmaktadır. Dikmeye çalıştığı bina tüm görkemine ve şaşasına rağmen temelden çürük ve dayanaksızdır, ayrıca gerçekleşecek büyük bir depremin fay hatları da bu inşaatın altından geçmektedir.

Bugün emperyalizmin merkez ülkelerinde bile kapitalizm acil durum sinyali vermektedir. Zira ekonomik kriz derinleşmektedir ve bugüne kadar dışarıdan desteklerle “teğet” geçen kriz Türkiye’yi de hızla uçuruma doğru sürüklenmektedir.

Dolar hızla yükselmektedir. Bu gelişme, ekonomisini sıcak para ile ayakta tutan Türkiye için ciddi bir bunalımı işaret etmektedir. OECD’nin Türkiye’nin büyüme rakamları tahminlerini 2,9’a indirmesi, Morgan Stanley’in 2,5’e çekmesi ve daha önce çöpe çevrilen kredi notları vb. tüm bunlar bir arada Türkiye için sıkıntılı günlerin habercisidir. Sermaye ve faiz girdi-çıkışıyla dönen ekonominin

AKP’nin kumdan kalesi yıkılmaya mahkumdur

yaratacağı en ağır sonuçları emekçilerin yaşayacağı aşıkardır. Her halükarda krizlerin faturasını işçi ve emekçilere ödenen sermaye, şimdiden kolları sıvamaya başladı bile.

İşçi ve emekçileri bekleyen faturanın sonuçlarını görmek için bir kaç tabloya bakmak bile yeterlidir. Birincisi, geçtiği-

miz günlerde yayınlanan 2016 küresel servet raporudur. Raporda Türkiye fakir ülkeler arasında görülmektedir, buna karşın milyarlar sayısında, yani serveti 1 milyardan üzerinde olan kişi sayısında 15. sırada bulunmaktadır.

Borçluluk rakamları ise Türkiye ekonomisinin iflasını gözler önüne ser-

mektedir. Sadece “Alacakların Yeniden Yapılandırılmasına İlişkin Kanun” vesilesiyle borçlarının yapılandırılması için başvuruların sayısı 8 milyon 527 bin 452, yapılandırılan miktar ise 77 milyar 602 milyon 570 bin 915 liradır. Bütün bu tabloya işçi ve emekçilerin borç yükü eklendiğinde, sistemin sadece büyük sermaye için katlanılabilir ekonomik veriler sunduğu görülebilir.

OECD’nin bir başka raporuna göre Türkiye’de yoksulluk oranı yüzde 17. Ve en altta olan yüzde 40’lık bölüm toplam gelirin yüzde 16’sını alırken en üstte yer alan yüzde 40’lık bölüm yüzde 68’ini almaktadır. Daha ayrıntılı incelendiğinde en üstte bulunan yüzde 20’lik bölümün gelirin yüzde 40’ını, yüzde 10’luk bölümün ise yüzde 30’unu aldığı görülüyor.

AKP kumdan kalelerini işte bu her geçen gün keskinleşen çelişkiler üzerine kurmaktadır. Şüphesiz ki, işçi sınıfı mücadelesinin yaratacağı ilk sarsıcı depremde de yerle bir olacaktır.

M. YAKA

Rejim krizi ve beklentiler

Türkiye’de ciddi anlamda siyasal bir kriz yaşanıyor. Düzen içeride ve dışarıda savaş politikalarına dayanarak ayakta durabiliyor. Askeri, siyasal ve bürokratik mekanizmalardaki bütün dengeler yerinden oynamış durumda. Gitgide kendisini daha çok hissettiren ekonomik kriz de bu tabloya eklenince düzen adına tam bir belirsizlik ortamı oluşuyor.

Belirsizlik ortamı, ayakta kalmak adına düzeni daha da saldırganlaştırıyor. Yara almış vahşi bir hayvan gibi her yana pençe salları hale getiriyor. Her türden gericiliğe daha çok sarılmasına yol açıyor. Düzeni yönetenler, toplumu gericilikle kutuplaştırmaya çalışıyorlar. Öyle ki dış siyaseti bile iç siyaseti yönlendirmek adına şekillendiriyorlar. Bunu yaparken bazen öyle absürt durumlara düşüyor ki yıllarca bu düzene ve AKP’ye çanak tutmuş olan kaleşörler bile AKP’nin nutukçularını rasyonaliteye davet etmek zorunda kalıyorlar. AKP içinde daha rasyonel buldukları Mehmet Şimşek gibi isimlerden sürece müdahale etmelerini bekliyorlar.

Ekonomik ve siyasal krizin derinleştiği bu tür dönemler düzen adına zor dönemlerdir. Ancak ortada devrimci bir sınıf hareketi yok ise düzen bu krizden bir çıkış yolu mutlaka bulacaktır. Hem de bunu yaparken kendi ekonomik ve siyasal krizini bütün topluma yayacaktır. Ekonomik krizin faturasını işçi-emekçilere yüklemeye çalışacaktır. Büyüyen işsizlik ordusu daha çok genci içine alacaktır. Düzen siyaseti daha da gerici bir hal alacaktır. İrkçi, dinci, cinsiyetçi, emek düşmanı siyasetinin dışında kalan herkesi bugün olduğu gibi “vatan haini” ilan edecek, siyasal özgürlükler adına zaten sınırlı olan ne hak varsa onu da yok edecektir.

Türkiye sol hareketi adına beklentiler “Erdoğan gitsin de ne olursa olsun” düzeyine indirgenmiş durumdadır. Her biri

Bugün birleşik devrimci bir sınıf hareketi olsaydı şüphesiz bu kriz sermaye aleyhine daha da derinleştirilebilir, krizin faturası sermaye düzenine kesilebilirdi. Bu kriz anları siyasal genel grevlerin konusu edilebilir, sermaye iyice güçten düşürülür ve bütün bunlar devrimin olanaklarına dönüştürülebilirdi.

kulağını açmış AKP’nin içinden “çatlak ses” duymaya koyulmuştur. Abdullah Gül, Ahmet Davutoğlu ve Bülent Arınç gibi eski AKP’lilerden bir hamle gelir mi? Avrupa Birliği Erdoğan’ı çaresiz bırakabilir mi? ABD Erdoğan’dan vazgeçer mi? Ekonomik kriz Erdoğan ve AKP’sini devirir mi? Türkiye sol hareketi bu beklentilerin peşine düşmüştür. Ne kendinden ne de işçi sınıfından umudu kalmıştır. Zaten işçi sınıfıyla tarihin hiçbir evresinde politik bağlar kurmuş olmayan geleneksel sol hareket, iktidarın baskı ve zoru altında sinen küçük burjuva katmanları da harekete geçirme imkânlarından iyice uzaklaşmıştır. Bu da onu sonu gelmeyen ilkesiz “birlik” tartışmalarına sürüklemiştir.

Bugün gerçekten ihtiyaç duyulan şey her renkten sol hareketin ve hatta bunlarla beraber kimi liberallerin yan yana gelmesi midir? Gerçeği söylemek gerekirse bu ancak sol hareketin kimi sinmiş kitle ilişkilerini heyecanlandırmak dışında hiçbir anlam ifade etmez. Hatta artık bu tartışmalar o kadar samimiyetsiz ve ilkesiz yapılmaya başlandı ki bu tür tartışmalar “birlik” kelimesinin içini boşaltmak dışında bir anlam taşımaz oldu. Çünkü sol hareketin önemli bir bölümünün birlikten anladığı şey CHP ile birliktir. Bir diğer kesimi için “birlik” CHP ve HDP’nin birlikteliğidir. Bu tartışmaların ortak yanı ise işçi sınıfı odaklı olmayışlarıdır.

“Kriz kendi fırsatlarını yaratır” diyor Bakan Berat Albayrak. Haklı da. Krizler fırsatlar yaratır. Bugün birleşik devrimci bir sınıf hareketi olsaydı şüphesiz bu kriz sermaye aleyhine daha da derinleştirilebilir, krizin faturası sermaye düzenine kesilebilirdi. Bu kriz anları siyasal genel grevlerin konusu edilebilir, sermaye iyice güçten düşürülür ve bütün bunlar devrimin olanaklarına dönüştürülebilirdi.

Ancak bugün Türkiye’de henüz devrimci bir sınıf hareketi gelişmiş değildir. Ve krizi fırsata çevirmek isteyenler sermaye sahipleri olacaktır. Kriz küçük burjuvaziyi mülksüzleştirecek, orta burjuvaziyi zayıflatacaktır. Ancak ege-

men sermaye grupları için olanaklara dönüştürülecektir. Kriz bahane edilerek özelleştirmelerin önü açılacak. Zaten sınırlı olan işçilerin kazanılmış hakları budanacak, vergiler arttırılacak, ücretler enflasyona kurban edilecektir. Yani geleneksel solun beklentisinin aksine ekonomik kriz düzeni köşeye sıkıştırmak bir yana düzen adına imkânlarla dönüştürülebilir. Ona bu nesnel fırsatı veren, solun “birlik” kuramayışı değil, devrimci bir sınıf hareketinin olmayışındır.

Şunu görmek gerekir ki şu anki siyasal atmosferi tersine çevirmenin kestirme yolları yok. “Bir şey yapacağız ve her şey düzenin aleyhine dönecek” beklentisi içinde olanlar toplumsal nesnellikle bağlarını kontrol etmelidir. Saldırıları durdurmanın ve siyasal kazanımlar elde etmeye başlamanın yolu devrimci bir işçi sınıfı hareketi yaratmaktan geçmektedir. Bu, bugünkü saldırılara sessiz kalamamak değildir. Siyasal ve ekonomik saldırıların ve gericiliğin sınıfsal niteliğini ortaya koymak ve bunları ortadan kaldıracak tek sınıf olan işçi sınıfına dayanarak siyaset yapalım demektir. Sol adına “birlik” tartışmaları da “devrimci bir sınıf hareketi yaratmak adına birlik” anlamı taşıyorsa bugüne kadar olduğu gibi dayanaksız ve sonuçsuz kalmaya devam edecektir.

Van’da OHAL yasakları bir ay uzatıldı

Türk sermaye devletinin Kürt halkına yönelik kirli savaşında yasaklar hayata geçirilmeye devam ediyor. Van Valiliği 21 Kasım’da OHAL’i bahane göstererek 10 gün süreyle her türlü eylemi yasaklamıştı. Valilik 29 Kasım’da yaptığı açıklamayla yasakların bir ay süreyle uzatıldığını duyurdu.

1 Aralık itibarıyla geçerli olacağını duyurduğu yasak açıklamasında şu ifa-

deler yer aldı: “Bu amaçla, 2935 sayılı OHAL Kanunu’nun 11. maddesi (m) bendi gereğince, 2911 sayılı ‘Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu’ kapsamında yapılacak her türlü yürüyüş, basın açıklaması, miting, çadır kurma, stant açma, oturma eylemi ve benzeri türdeki tüm eylem ve etkinlikler, 1 Aralık 2016 tarihinden itibaren 30 gün süreyle yasaklanmıştır.”

Çocuk istismarı ve travma

Bir toplum içeride ve dışarıda savaş içerideyse toplumsal çürüme baş gösterir, taciz-tecavüz vakalarında aynı oranda artış gözlenir. Bu vakaların yarısına yakını ise çocukların cinsel istismara uğraması oluşturur. Hele de yönetenlerin rıza yaşını 12'ye kadar düşürmeye çalıştığı Türkiye gibi ülkelerde... 2002 yılında yaşanan ve davası 10 yıl süren N.Ç. olayını hatırlarız. 13 yaşında iken 26 şahıs tarafından tecavüze uğramasına rağmen hâkimler rızası var iddiası ile sanıklara hediye gibi cezalar vermişti. Hâkimler de tecavüze ortak olmuşlardı.

Reşit olmayan birinin cinsel aktivitelerinden sorumlu tutulmayacağı varsayılır. Reşit olma yaşı genel kabul olarak 18'dir. Bu yaştan altındakiler için rızası var denilmesi büyük bir suçtur. 18 yaşın altındakiler çocuktur. Bir çocuk cinsel istismara uğradığında hem fiziksel olarak hem de zihinsel olarak travma yaşar.

Bu yılın Temmuz ayında İzmir'de bir çocuk istismarı yaşandı. Bu olay diğerlerine oranla biraz daha öne çıkmalı, çünkü istismara uğrayan 9 yaşındaki kız çocuğu kalp krizi geçirip yaşamını yitirdi. Bir çocuğun kalp krizi geçirme olasılığı düşüktür. Ama bu çocuğun yaşadıkları ve mahkemede vermesi istenen ifade üzerinden girdiği stres, ayrıca tacizcisiyle karşı karşıya gelecek olmasından kaynaklı yaşadığı korku, mahkemeden 2 gün önce fenalaşmasına sebep oldu. Çocuk travmaları yetişkin travmalarından ayrı çalışılır. Bir çocuktan yaşadığı travmayı tekrar tekrar anlatması beklenmez ya da olayı hatırlatacak durumlarla karşı karşıya bırakılmaz. Bu tür vakalarda bir psikolog ve bir savcı bir defa çocuktan ifade alır ve gerekirse mahkeme salonuna getirilmez, çocuğun durumuna bağlı olarak. Hele ki sanıkla hiç yüzleştirilmez. Ama ne yazık ki bu ülkenin mahkemelerinde sanki her

hak korunuyormuş gibi çocukların böyle özel durumlarında hassasiyet göstermelerini bekliyoruz.

Adalet Bakanlığı'nın 2014 verilerine göre, her ay Adli Tıp Kurumu'na 650 çocuk cinsel istismarı vakası gönderiliyor. Cinsel olarak kötüye kullanılan çocukların azımsanmayacak kadarı da yaşadıklarının bilincinde olmuyor, yahut bunu açıklayamıyor. Acaba çocukların yaşadıkları travmalara yönelik önlemler alınıyor mu ya da ne kadar işlevsel oluyor? Çocuklukta yaşanan bu gibi kötüye kullanımlar çocukların ileri yaşlarda kişilere güvensizlik duyma, kendini ifade etmede yaşadığı sıkıntılar veya asosyal kişilikler haline gelmeleri çalışmalarla saptanmıştır. Ayrıca bu çocukların tecavüze uğrama oranları da artmaktadır.

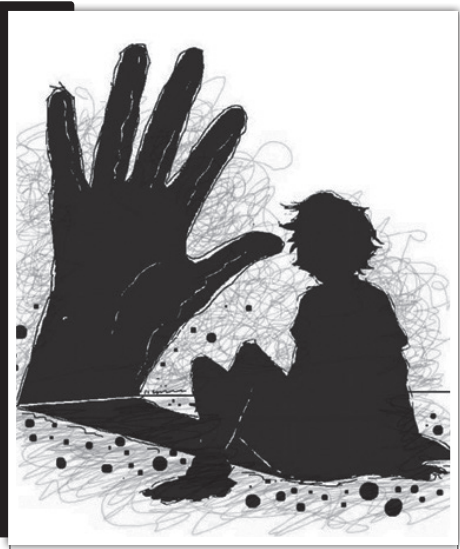
Cinsel istismarın görünmeyen bir diğer ayağı erken yaşta evliliğdir. *Her yıl 91 bin kız çocuğu anne oluyor ve tüm evliliklerin 3'te 1'ini 18 yaş altı kız çocukları oluşturuyor.** Sayısal oranların da belirttiği gibi her yıl binlerce çocuk, evlilik adı altında tecavüze uğruyor. Bu kız çocuklarının yaşadıkları travmalar hiç bilinmiyor

bile. Çünkü onlar sadece birer sayısal veriden ibaret.

Özel mülkiyet düzeninde toplumun böyle yozlaşması kaçınılmazdır. Çocukların ruhsal sağlıklarının güvenceye alınabilmesi toplumsal dönüşüme, yani bir devrime bağlıdır. Ne yazık ki bu dönüşümler sancılı ve uzun bir süreçtir. En azından çocukların cinsel istismardan biraz da olsa korunabilmeleri için ilk elden bu konuda eğitim gereklidir. İlkokullarda çocuklara, uygun olmayan yetişkin davranışlarını nasıl fark edebilecekleri, kandırılmaya nasıl karşı koyacakları, oradan hemen uzaklaşılması ve bu olayın uygun bir yetişkine anlatılması gerektiği öğretilmelidir. Cinsel kötüye kullanımın nasıl olabileceği ve kendilerini nasıl koruyabilecekleri konusunda resimli çocuk kitapları, filmler ya da riskli durumların tanımlanması gibi yollardan yararlanılabilir.

* *Dünya Nüfusunun Durumu 2014 Raporu*, UNFPA (Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu)

U. AZE

Yarın çok geç olacak

Pozantı'daki çocuklar, Uğur, Ceylan, Cansel... ve daha niceleri.

Ensar Vakfı'nda 46 çocuk istismarı...

Adıyaman'da 30 çocuk istismarı...

Adana'da 34 çocuk istismar edildi, 11 çocuk katledildi.

Her gün okullarda, yurtlarda taciz-tecavüz, çocuk istismarı haberlerini duyuyorduk. Dün gecedan (29 Kasım) beri Adana'da özel bir vakfa ait kız öğrenci yurdunda çıkan yangın haberlerini izliyoruz. 11 çocuk dumanlar içinde, yanarak can verdi. Kurtulmak isteyenler yurdun ikinci ve üçüncü katından atlıyor. Okul dönemine hazır olmayan yurtlarda kalmak zorunda olan öğrenciler, kapanan yurtlar, geri eğitim müfredatları, tacize-tecavüze uğrayan çocuklar-gençler, her gün istismara uğrayan binlerce genç beden. Ve daha korkuncu bunlara "kader" deme cüretini gösteren insanlık-tan çıkmış sözde profesörler.

Ailelerin isyanı büyük, devlet yurdu kapandığı için çocuklarını "Süleymanlılar" diye bilinen tarikat yuvasına taşımak zorunda kalmışlar. Yangın merdiveni kilitli. Bölgede hastane yok.

Çocuklarımız Adana'da can çekişirken, yine devlet erkânı açılışlarda, vekil maaşlarının arttırılması için meşaide, yani kendi çıkarları için işbaşındalar.

Peki ya bizler? Hâlâ bekleyecek ve seyirci mi kalacağız bunlara?

Dibine kadar pislige batmış, çürümüş, yozlaşmış bu sisteme ve yaşadığımız bu sefilliğe karşı mücadele etmek zorundayız. Gerçek kurtuluşumuz bu köhne düzenin yıkılmasında. Özgür bir yarın düşlüyorsak, çocuklarımızın istismara uğramadığı, katledilmedikleri, dilediğince şeker yiyebilecekleri bir dünya istiyorsak bugünden mücadeleyi seçmeliyiz. Zira yarın çok geç olacak...

ÜMRANİYE'DEN KIZIL BAYRAK OKURU

Cinsel istismar 9 yaşındaki kız çocuğunu katletti

Arkadaşının dedesi tarafından cinsel istismara uğradığı belirtilen, ardından psikolojik tedavi görmeye başlayan ve okula gitmeyen 9 yaşındaki kız çocuğu Y.K., kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi. Y.K.'nin içine sürüklendiği stresin yanı sıra istismara ilişkin davada tutuksuz yargılanan, 56 yaşındaki tacizcisiyle karşılaşacak olmasının yol açtığı baskı nedeniyle kalp krizi geçirdiği öne sürüldü.

Bornova'nın Kızılay Mahallesi'nde Temmuz ayının sonunda, komşularının evinde arkadaşıyla oyun oynarken yalnız

kalan Y.K., arkadaşının dedesi T.Ç.'nin istismarına uğradı. Ardından Y.K.'nin yaşadıklarını annesine anlatmasıyla aile polise şikayette bulundu. T.Ç. gözaltına alınıp tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldıktan sonra, hakkında "çocuğa cinsel istismarda bulunmak" suçundan dava açıldı.

TACİZCİSİYLE KARŞILAŞACAĞI STRESİYLE KALP KRİZİ GEÇİRDİ

İstismar nedeniyle travma yaşayan

Y.K.'nin, okula gitmediği, tek başına kaldığı ve altını ıslatmaya başladığı aynı zamanda da psikolojik tedavi gördüğü ifade edildi. Davanın ilk duruşması öncesinde de tacizcisiyle karşılaşacağı stresiyle başa çıkmak durumunda kalan Y.K. duruşmadan iki gün önce, 21 Kasım günü fenalaştı. Kalp krizi geçirdiği belirtilen Y.K. kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Çarşamba günü dava görülmeye başlanırken tacizcinin tutuksuz yargılanmasına devam kararı ile dava ertelendi.

*"Biz yenilirsek kalkar yine deneriz.
Diktatörler yenilirse sonları olur."*

Fidel Castro

**Sosyalizm
mücadelesinde
yaşayacak....**